ISSN 0132-4462.
№ 1 1996

ПЕРЕЦЬ

Мал. С. ФЕДЬКА

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ Контролюючих організацій у нас тьма-тьмуща, просто їх ніхто не контролює.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. С. ФЕДЬКА

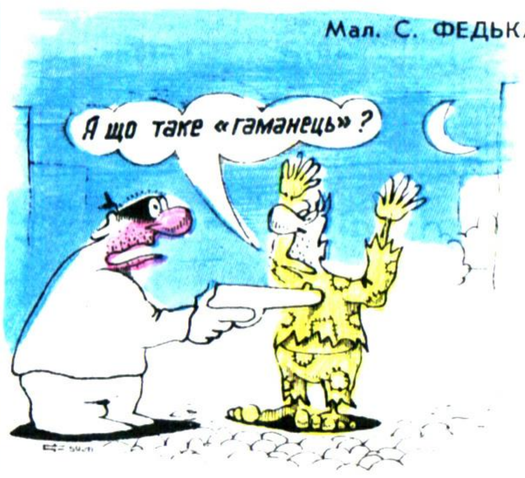

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ Дайте людині на лапу і... вона почне працювати головою.

Олександр СУХОМЛИН.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Це у вас опалення не працює?

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

СПІВОМОВКИ

Полюбила мільйонера,
В голові морочиться.
Полічила його гроші —
Мільярдера хочеться.

Каже кум: «Чого це в мене
В животі бурчить, Євгене?»
— Інформацію ти чуєш,
Що не вмер, а ще існуєш.

* * *

У колгоспі, певно, свято —
Не було таких давно.
Вчора видали зарплату
За три місяці вином.

Не чіпай мене, Платоне,
Я тобі не пара.
І не тич свого купона,
Бо люблю доляра.

* * *

Вимикають світло нині
Нашим людям не на зло.
А щоб в рідній Україні
Знов населення росло.

Сила волі є в Микити —
Кинув пити і палити.
Все він кинув, люди милі,
Бо лежить уже в могилі.

* * *

На базарі ціни ті
Трохи приморочені.
Яйця хоч не золоті,
А все ж — позолочені.

Як вижити в сучасних умовах?

Можливо, ця істина декому здасться надто банальною, та усе ж таки наважимося її повторити: людина народжується для того, щоб жити. Проте останнім часом мало не в усіх наших засобах масової інформації слово «жити» замінено на слово «виживати». Тобто виходить, що ми з вами, шановні читачі, сьогодні не живемо, а виживаємо.

Значною мірою воно і справді так, оскільки назвати життям оту боротьбу за існування переважної більшості наших громадян — язик не повертається. У зв'язку з цим і виникає сьогодні безліч запитань. І коли кодекс життя, тобто звід отих недосконалих законів, за якими ми з вами сяк-так живемо, хоч приблизно відповідає на запитання типу «Як жити?», «На що жити?», «З ким жити?», то кодексу виживання у нас взагалі немає.

Якщо десь там, за кордонами, і були окремі спроби узагальнити та систематизувати науку виживання, то у нас, у країні некерованої демократії та хаотичного реформування, навіть спроб таких не зафіксовано.

От і вирішили ми виявити ініціативу. Спробували розробити рекомендації, користуючись якими наші люди зможуть протистояти нинішньому безладдю та безглуздю. Докладно ці рекомендації ми друкуватимемо в наступних номерах «Перця». А поки що обмежимося одним універсальним рецептом виживання на всі випадки життя. Отже:

Для того, щоб ви почувалися впевнено на вулиці, в транспорті, вдома, на роботі, в гостях, на природі, в бюрократичних установах, в міліції, в закладах торгівлі, харчування та відпочинку,— озброюйтесь!

Для того, щоб вас не роздирали комплекси неповноцінності й нереалізованих можливостей, щоб не пригнічувало припущення, нібито вся наша політика антидержавна, а дії уряду алогічні — озброюйтесь!

Аби стреси від усього того, що ви бачите, чуєте, переживаєте, не забирали у вас здоров'я, котре сьогодні нема де, а головне, нема за що відновити,— озброюйтесь!

Щоб компенсувати відсутність калорій, обмаль грошей, несучасність благенького одягу чи інтер'єру не зовсім комфортного житла, словом, невідповідність рівня вашого життя здоровому глузду — озброюйтесь!

І взагалі — озброюйтесь!

Озброюйтесь гумором! Тільки озброївшись веселим жартом, влучним дотепом, іронічним сприйняттям дійсності, ви переможете негаразди і подолаєте перешкоди на шляху виживання. І виживете. Щоб жити. Жити нормально, як і належить людині.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

ІРОНІЗМИ

● Дехто в гостях може почувати себе краще, ніж вдома.

● Щоб зрозуміти вище керівництво, треба бути розумнішим за нього.

● Щоб йти в ногу з нашим часом, треба бути маятником.

● Чи приносять користь суспільству ті, хто все життя працює над собою.

● Перестали слухати сесію Верховної Ради — перестали снитися кошмари.

Юрій САВЧУК.

м. Ровеньки на Луганщині.

ІРОНІЗМИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

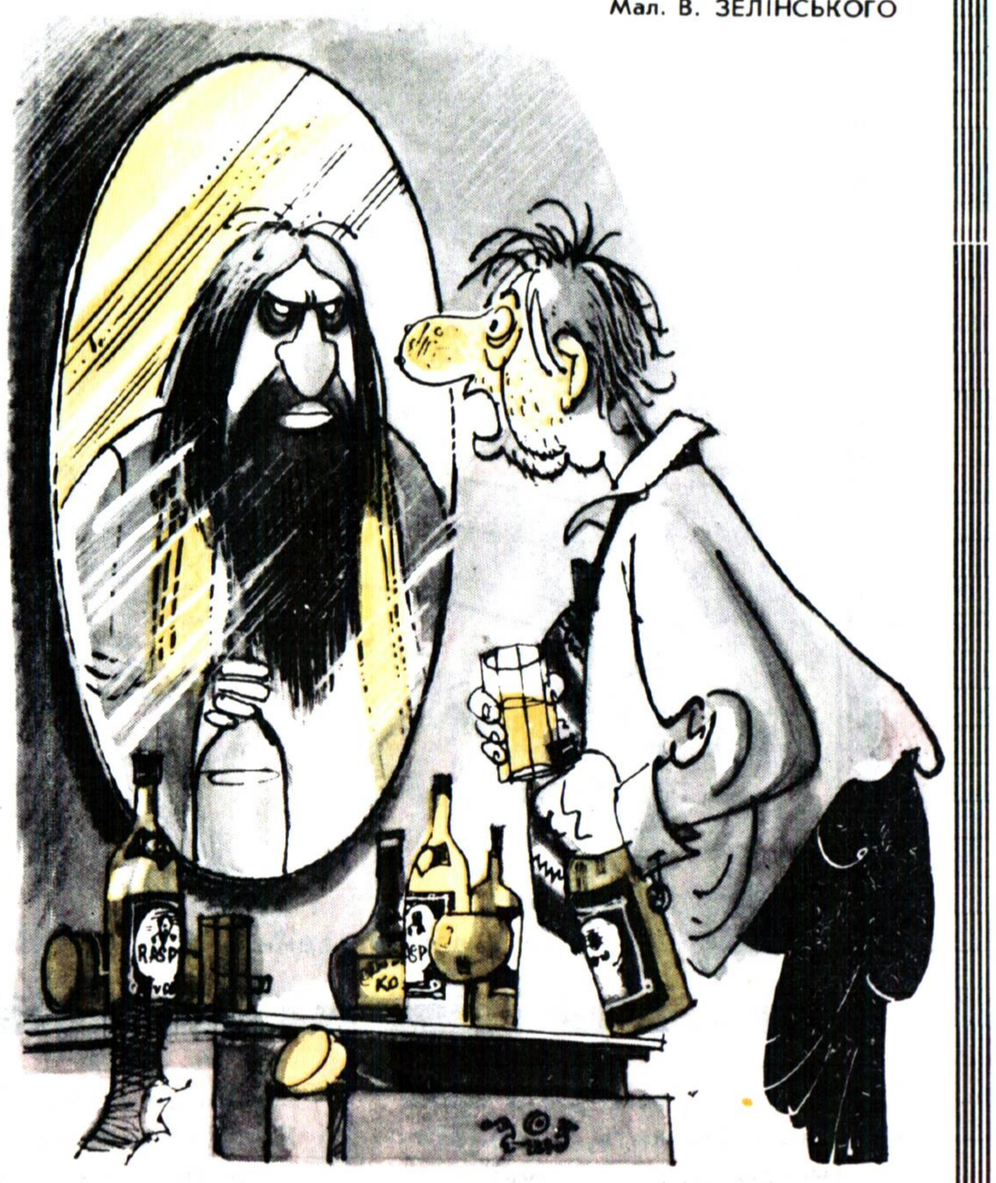

— Більше не буду пити горілку «Распутін»...

Хроніка новин

КОРДОН НА ЗАМКУ

Найбільшого за останній час контрабандиста затримано при спробі перетнути державний кордон між Харківською та Белгородською областями. Ним виявилася жителька села Пан-Іванівка Ганна Трохимівна Безлюдько. У неї знайдено шість кілограмів картоплі, дві капустини, два десятки яєць, три кілограми цибулі та шматок сала. За словами порушниці кордону, вона везла цей товар онуці, котра мовби вчиться в одному з белгородських ПТУ. Контрабанду вилучено, митника, який затримав Безлюдько, за пильність представлено до нагороди.

БРОНЯ МІЦНА

Дерев'яні, гратовані і навіть оббиті листовим залізом торговельні ятки легко піддаються спаленню або розгрому з боку рекетирів чи конкурентів. Як найнадійніше приміщення Н-ська військова частина пропонує комерсантам використати для цієї мети танки та БТР. Бронетехніка надається напрокат на договірних засадах. Бойове забезпечення гарантується.

РОДИННЕ СВЯТО

Добра традиція склалася в родині Букреєвих. Раз на тиждень хазяйка Марія Павлівна дає обід на честь свого чоловіка Віктора Пантелійовича і дітей Костика та Іринки. Обід завжди відбувається у теплій і дружній обстановці.

ВІД РАДОЩІВ

На 6 метрів у висоту стрибнув (без жердини!) керівник інвестиційної компанії «Піраміда» К. Ставриті, коли дізнався, що прокуратура не виявила ніяких порушень у фінансовій діяльності його фірми.

ОГОЛОШЕННЯ

Трастова компанія «Лопань ЛТД» сповіщає вкладників, що свого часу до реклами щодо фінансових зобов'язань компанії вкралася помилка: замість рекордного прибутку «5000% річних», слід читати «5%». Надаємо вам своє вибачення. Винуватця покарано.

Черговий хронікер Савелій ЦИПІН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Нічого незаконного не везе...
— Гм, тоді завертай назад!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Бачу, бабусю, вам погано.
То сиділи б краще вдома!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ми на сесії приймали поправки до закону про депутатську недоторканість.

Колись у нас, молоді цього вже не застали, окрім паперових грошей, були ще й копійки. У музеях ще й досі зберігаються. Чоловіки купували за них цигарки, старі баби — по мішку сірників на випадок війни, молодиці нанизували на дукачі, а дітлахи кидали в копилки у формі кицьок та свинок.

Траплялось іноді, що й на землі копійки валялись. Але загалом народ їх любив, не стомлювався повторювати: «Копійка карбованець береже». І рахував. Копійки вимагали, щоб їх рахували, бо інакше фінанси починали співати романси.

Та потім з'явилися оті реформатори і зжили копійки зі світу. Щоб вони нам карбованців не берегли. Щоб ми отут, внизу, мільйонами ворочали поки й з торбинками підемо, а вони там, нагорі, щоб не знали, де тверду валюту дівати — у перині ховати чи до зарубіжного банку запхати.

Тепер про наші реформи у світі легенди ходять. Американські індіанці в пір'ї і африканські гуттентоти з фіговими листками на сороміцьких місцях навіть після піввідра віскі не можуть збагнути, чому українське радіо мало не щодня кричить, що як не під Кіровоградом то неподалік Одеси родовища золота відкрили, а казна в цей час порожня. Що на Полтавщині розвідали під землею нафти та й нафти, а на землі уряд стогне від дефіциту енергоносіїв. І то тоді, коли на головних і другорядних вулицях незалежної енергоносіїв, переважно іномарок — не розминешся.

А народи гірських країн не второпають, чому наші вчені як колискову співають про найбагатші в світі чорноземи України, а куди дівається все вирощене на них, і чому в наших селян очі невеселі, пісень не чути.

Тепер же на подив світу наші урядові бояни оновили репертуар. Нині в ньому переважає хіт «Інфляція знизилась». Може, в них там, що по один бік вулиці Грушевського, що по другий, вона й зовсім щезла, але ми довкола себе бачимо цілковито протилежне.

І ще довго бачитимемо, бо ніхто з тимчасових державників копійок не рахує, бо їх же в нас нема. Зате охочих попастися на бюджетній полонині, хоч відбавляй. Зла сила так зробила, щоб державна казна не повнилася, вичерпувалася. Тому шахтарі, не наколупавши вугілля і половини, їдуть до столиці, страйкують, пікетують, голодують і таки виколупують в уряду непогану платню за рахунок убогої інтелігенції, котра колупати не вміє.

Але не будемо розтікатися мислію по всіх реформах, візьмімо лише рухомі, себто транспортні. Ось ви протиснулися в автобус, трамвай, тролейбус. Ось і вам вдалося на власні очі уздріти, як один з двадцяти пасажирів під осудливими поглядами лякливо квиток закомпостерував. А ось вже й гроза «зайців» — контролери з двох боків. Та до кого не підійдуть, а він їм тиць посвідку, тиць свідоцтво, тиць папірчика з печатками. І все те про пільговий проїзд.

І ЦІЛА АРМІЯ ХАЛЯВЩИКІВ

У Києві, приміром, в день виходу цього числа «Перця» громадян з цидулками про пільги на транспорті нараховується 33 категорії. І всі на законних підставах.

Судді їдуть безплатно на основі закону про свій особливий статус. Прокурори і слідчі — несхитно керуються своїм. Армія столичних міліціонерів заполоняє салони на підставі закону про міліцію. І т. д., і т. п. Про них всіх подбав рідний їм парламент, котрий у законах пільги на проїзд передбачив. Всупереч здоровому глузду і потребам бюджету.

Ви десь бачили, аби прокурор чи слідча група міліції виїздили на місце пригоди тролейбусом чи автобусом? Куди ж тоді вони їздять спеціальними автомашинами із ввімкнутими мигачками та сиренами?

Продовження на стор. 4.

І ЦІЛА АРМІЯ ХАЛЯВЩИКІВ

Закінчення.
Початок на стор. 3.

Але на тому абсурдні пільги не закінчуються. Багатьом міністерствам та відомствам транспортну дурничку узаконив також не двоюрідний Кабмін. От, скажімо, екологічні інспектори мають право безплатно пхатися до трамваїв з тролейбусами згідно постанови 925 від 12.11.93 р. А держінспектори по контролю за цінами — за постановою 352 від 9.12.91 р.

Безплатно їздять митники, архітектори, службові особи комітету по захисту прав споживачів... Як уже говорилось, таких дядь з тьотями, або як у народі кажуть — халявщиків — набирається понад три десятки видів. Ця пільга передбачена навіть для членів Кабінету міністрів. Певне, на той випадок, коли й для них у державних резервуарах бензину не стане і їм доведеться йти на штурм автобусів.

Не будемо дивитися скоса на інвалідів праці та ветеранів війни. Вони таке право заслужили — багату і міцну державу збудували та відстояли — понад чотири роки «реформатори» розтягують і розхитують, а впоратись не можуть.

Але скажіть, на милість, чому за проїзд повинні платити лише пролетарі, котрі вже забули, що таке булижник, та студенти? Чим безвусий міліціонер Петя, що в якійсь установі двері стереже, кращий від професора Тпрутицького, котрий має двадцять винаходів та десять випусків студентів, але безплатного проїзду не удостоївся?

Або чому інспектору по контролю за цінами чи екологією, яким, нерідко трапляється, перевірювані ще й у сумку напхають, транспортні пільги передбачені, а пекарю, вчителю, ткалі, котрі одержують малу і голу зарплату, їх немає?

Якщо вже вводити комунізм на транспорті, то для всіх, як в Одесі, або... Або починати рахувати, в яку копієчку перевезення халявщиків суспільству виливається. От тільки порахувати навряд чи вдасться, адже копійочок — ви ще не забули про що на початку йшлося? — у нас якраз і немає.

Микола БОСАК.

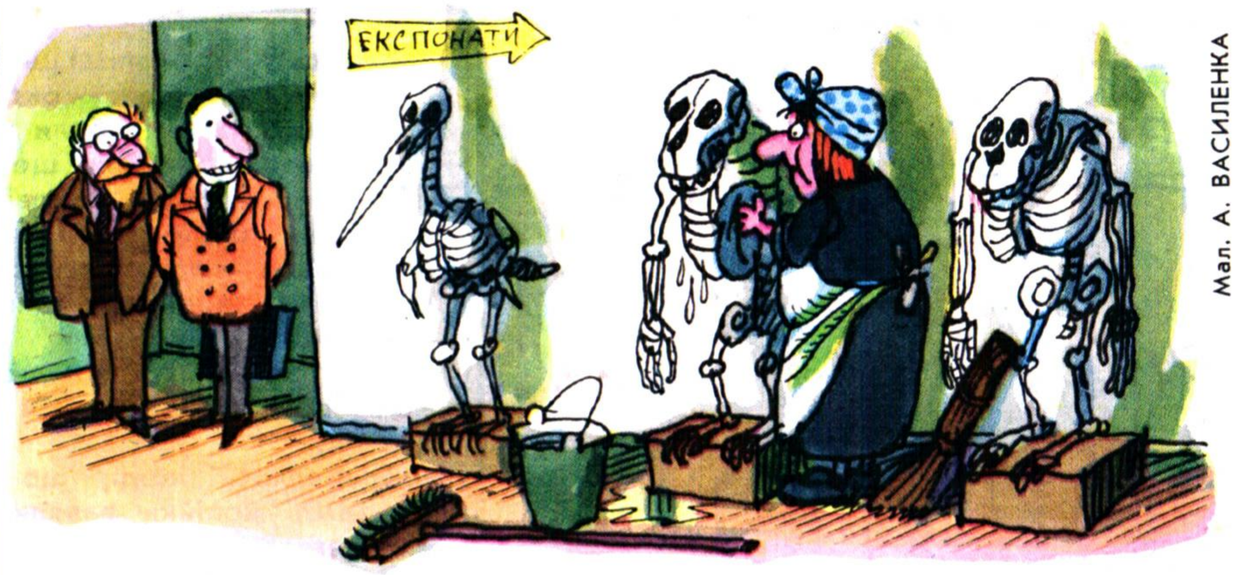

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Тітка Дуся поки не перемиє усі кісточки — з роботи не піде!

Народні усмішки

ДОВГО НЕ ПРОЖИВЕШ

— Степане, чи можна зараз прожити на пенсію?

— Звичайно, можна, тільки недовго.

ЯК ДЛЯ КОГО

— У вас голова колгоспу старий?

— Для дівчат старий, а для жінок ні.

ІДЕ ДО МОЛОДШОГО

— Ганю, ти до кого ідеш: до терапевта чи хірурга?

— Напевно, до хірурга, бо він молодший.

ЕКСПОРТНА САМОГОНКА

— Бабусю, а чому ви так дорого продаєте самогонку?

— Бо вона була підготована на експорт.

— Куди?

— У Польщу.

— То чому ви її не відправили?

— Митники не пропустили.

КОНЦЕРТ

Ідуть селом уночі два п'яних і співають.

— Ви порушуєте громадський порядок,— зупинив їх міліціонер.

— Це ми даємо благодійний концерт для пенсіонерів,— пояснює перший.

— З доставкою додому,— додав другий.

СОСИСКА НЕ КОБАСА

— Ганю, а чому ти не хочеш виходити заміж за Петра?

— Бо в нього погане прізвище.

— Яке?

— Сосиска.

— А маєш другого хлопця?

— Звичайно.

— А в того яке прізвище?

— Ковбаса.

— А хіба то не однаково?

— Звичайно. Ти не рівняй сосиску до ковбаси.

ТІЛЬКИ ПРАЦЮЄ

Розмовляють дві подружки в санаторії:

— То як твій Петро?— питає перша.

— Старий, здоров'я не має зовсім.

— А танцює, як молодий.

— І більше нічого.

З БАЖАННЯМ

— Степане, щось я хочу сьогодні випити.

— Ти ж і вчора пив.

— Так, але без бажання.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська
на Львівщині.

Наша пошта

ХОТІЛА Б ПОДИВИТИСЯ

Коли читаєш деякі нові закони та урядові постанови, то складається враження, що над нами, громадянами, просто насміхаються. Дуже шкода, що постанови нашого Кабінету міністрів не підписують конкретні автори. Я, наприклад, дуже хотіла б подивитись на автора чи авторів чергової постанови Кабміну про пенсійне забезпечення. За ним виходить, що батьки-пенсіонери, які проживають в одній квартирі з дітьми, права на підвищення пенсії не мають.

Я, наприклад, живу в квартирі разом з дочкою, яка ледве зводить кінці з кінцями, але тому, що я не живу сама, мені дотації до пенсії не належить. А от мій сусід живе сам у двокімнатній квартирі, а його син купив собі трикімнатну, ще й машину придбав та дачу. І сусідові дотацію до пенсії виплачують. Дивна виходить логіка у наших кабмінівців!

Я не заздрю чужим грошам. Я просто вважаю, що зарплата дітей взагалі не повинна прийматися в розрахунок при призначенні пенсії. У дітей і так клопотів вистачає, і соромно державі перекладати на них свій обов'язок — забезпечення нашої старості.

Т. ХМАРЧИВСЬКА,
пенсіонерка.
м. Київ.

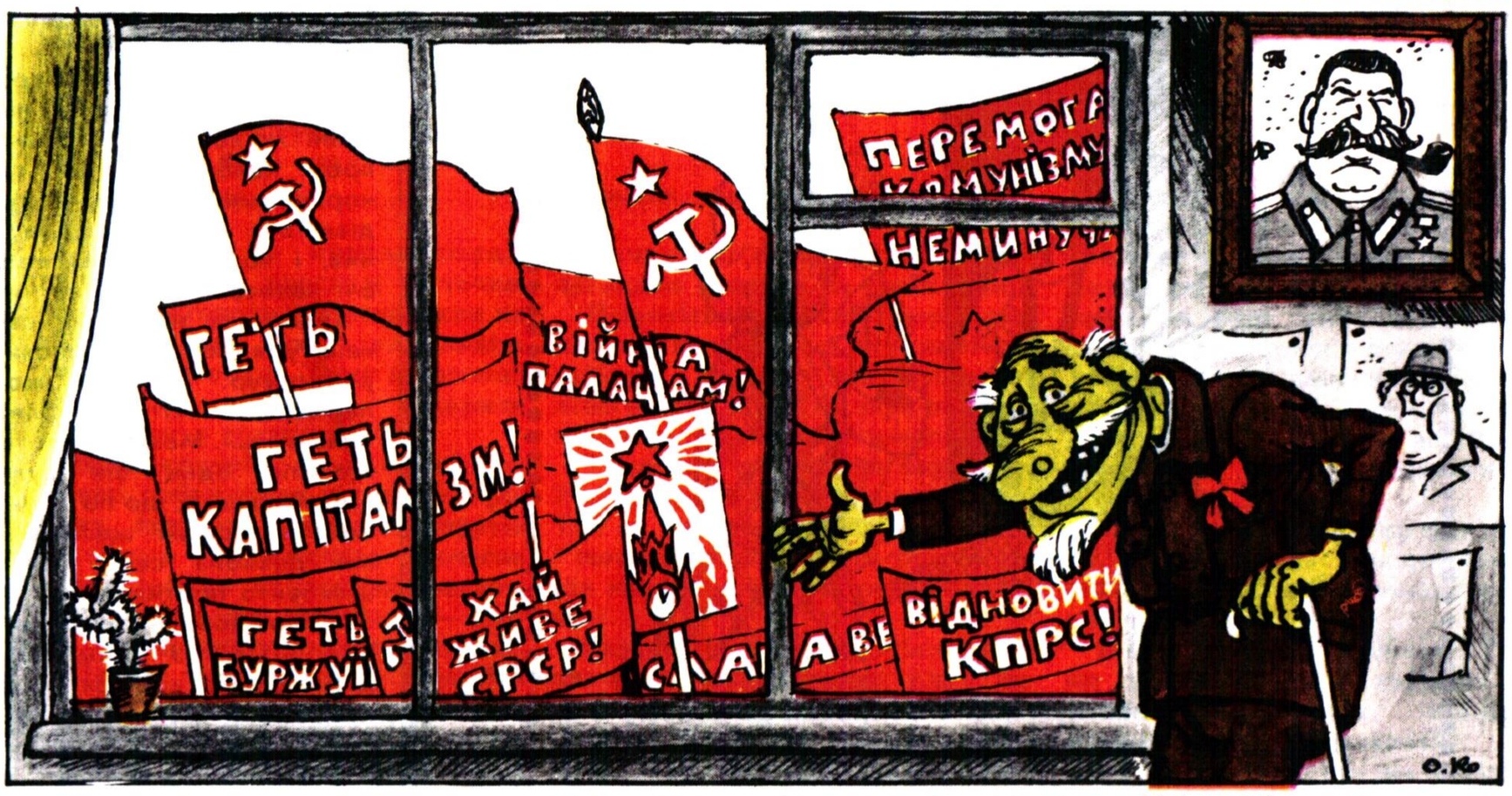

Мал. О. КОХАНА

— Ура! Наші прийшли!

ДОКУМЕНТ

ГУМОРЕСКА

Здригнулась людська спільнота від цих слів з найвищого державного документу: «З понеділка всім жити за законом!»

У молочному ряду на базарі молодичка схвально оцінила новацію: «Нарешті порядок буде. А то ідеш у виконком і мучишся — давать чи не давать, а як давать, то скільки? Тепер все буде ясно — сиди кожний на зарплаті!» Але її сусідка по прилавку не погодилась: «Чи не могли почекати кінця вступних іспитів до вузів? Як тільки своїх синочків пристроїли — то тепер з понеділка по закону!»

Думки депутатів розділились. Фракція парламенту «Назад, в комунізм!» визнала рішення радикальним і взагалі мудрим. Її лідер проголосив: «Цього разу скажемо разом з Гюго: «Ідею знищити неможливо, якщо час її настав!» Фракція «Грушка» назвала документ найбільшою дурницею року.

Нарада керівного складу силового міністерства, де обговорювалась тактика і стратегія впровадження документа в життя, підходила до кінця. Ведучий її завершив словами: «Ситуація принципово нова. Важко буде всім. Особливо, мабуть, автоінспекторам. Підтримаймо їх як не матеріально, то хоч морально. Головне, щоб усі зрозуміли — буде суцільне правове поле! І ніяких кримінальних грядок! Чому тільки «злодії у законі»? Всі повинні там бути».

— Бригадо моя, хлопці! Підійдіть до мене,— у голосі «авторитета» смертельна туга, розпач. Стрижені коротко, в спортивних костюмах молодики залишили іномарки і стали навкруги свого «папіка». Не пасувала якось «крутим» розгубленість і насторога.

— Тільки в кошмарному сні можна було побачити такий кінець! Як воно сталося? Чи мало їм давали, не ділились? — ткнув пальцем кудись у небо. — Що ж, нас чекає нове життя. Чи ми готові?

— Я знаю: хто з вас не встиг пересісти на джип, хто не придбав нерухомість, та що ж тут зробиш — зібрали сметану на воді, а тепер... Так карта лягла. Не тримайте на мене зла. З понеділка — всі в трудові колективи. Перевиховувайтесь.

Епіцентром політичної дискусії у черзі за помідорами був чоловік з орденськими планками.

— Це буде катастрофа. Народ не витримає. Скільки ми вже програли кампаній? «Доженемо Америку», боротьба з пияцтвом. Всі програли, програємо і цю!

...Але напруга, як з'явилася, так і спала. Виявляється, у документі не було вказано, з якого ж понеділка він вступає в силу. Усі полегшено зітхнули.

Отак і живемо... З документом, але... по-старому.

К. МЕНЕЦЬКИЙ.

ПЕРЛЮКІЗМИ

◆ *Звичайно, жінка не може собі дозволити купити дорогу річ, але вона може дозволити зробити це чоловікові.*

◆ *Запити у депутатів невеликі, особливо, що стосується потреб простих людей.*

Олександр ПЕРЛЮК.

м. Кіровоград.

Мал. О. ГУЦОЛА

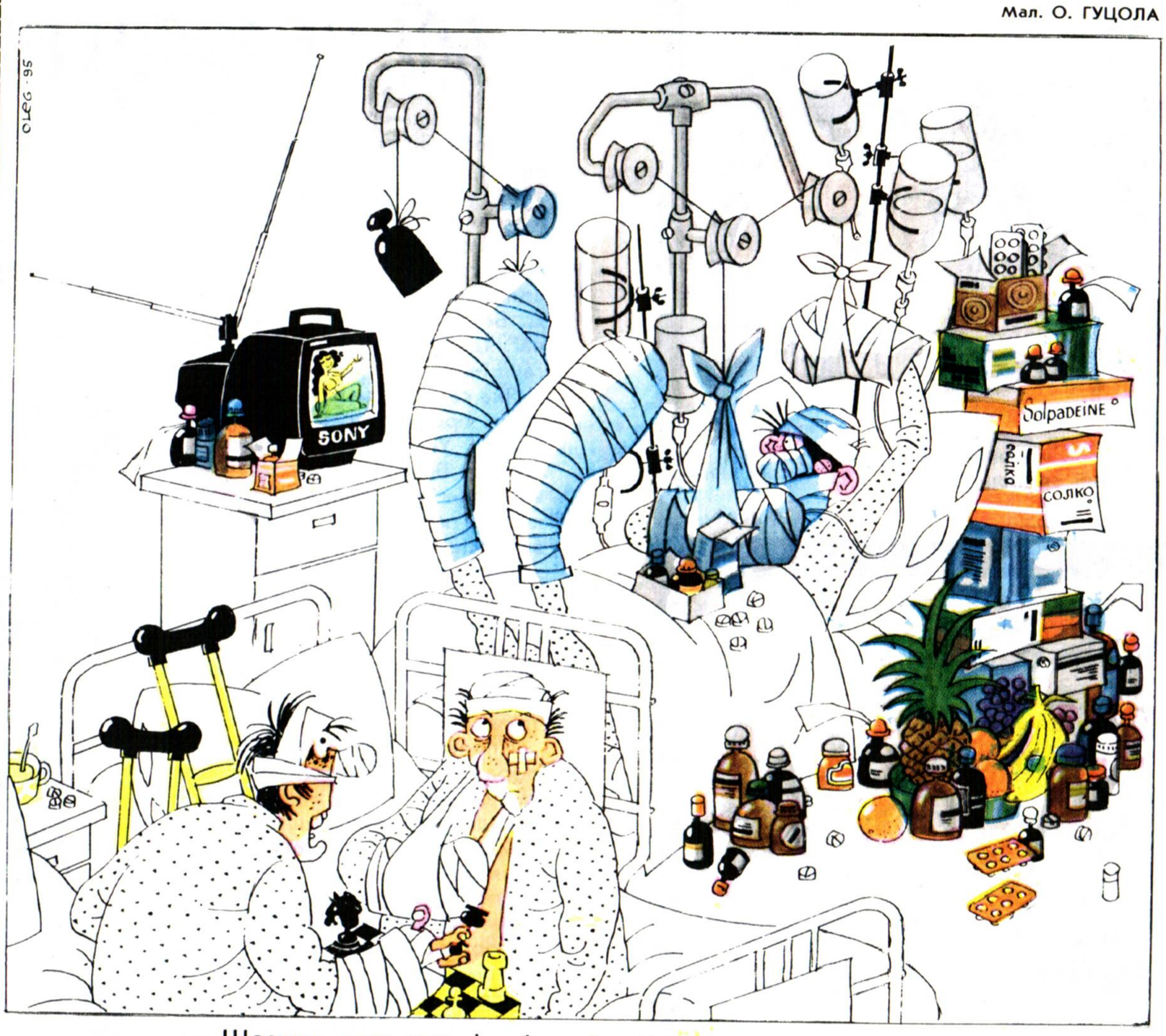

— Щастить-таки чоловікові — під «Мерседес» потрапив. А мене вже тричі «Запорожець» збиває...

Микола ПЕТРЕНКО

ВОВЧА ЗГРАЯ, або ЗВІДКИ?!.

Ще недавно нас навчали
жить, немов у вовчій зграї,
Жить, немов у чорній банді —
всі пов'язані в кільце:
Як когось звалити треба —
кожен ногу підставляє,
Як когось зганьбити треба —
кожен харкає в лице.
Поміж нас нема безгрішних —
всі росли в одній колисці,
Всі у дьогті, всі у сажі,
ладні гнутись гірш лози.
Тож тепер дивуймось, друзі:
звідки це взялись пречисті,
Що свої парсуни пхають
між святочні образи?

ЯКОСЬ НЕ ТАК... (Спроба автонекролога)

У м'якім — на тверде
Натикався в житті;
Пив питво — та не те,
Їв харчі — та не ті.

Йшов туди й не туди,
На зібраннях дрімав,
Від «Кардена» й «Бурди»
Навіть латки не мав.

Замість «слава» — «ганьба»
Якось крикнув, дивак.
Сам із себе раба
Гнав, та якось не так.

Під загальний ранжир
Підійшов аж тепер:
Хоч задовго прожив,
Та запізно помер.

м. Львів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Наша пошта

ПОТРІБНІ ДІВЧАТА...

Не розумію, чому правоохоронні органи не заборонять такої от реклами: «Потрібні дівчата для роботи за кордоном не старше 22 років»? Таку рекламу я недавно почула по телебаченню і згадала свою подругу Надію, яка два роки тому, спокусившись точнісінько такою ж самою, виїхала в Південну Америку. Їй обіцяли, що вона працюватиме офіціанткою і заробить купу грошей, а вона опинилася в звичайному борделі. Ми оце якось листа від неї отримали, сльозами залите — рветься додому, але її не відпускають. Про цей жахливий бізнес і в газетах пишуть, і по радіо розповідають, а реклама все продовжує спокушати таких от легковірних.

Галя ЛИСОВА.

Херсонська область.

Х-х-холодно!

Малюнки В. ЛИТОВЧЕНКА та О. МОНАСТИРСЬКОГО.

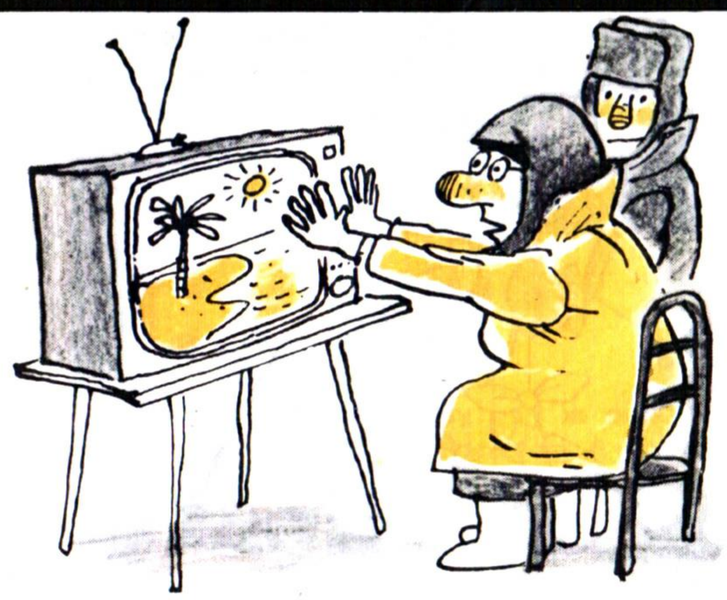

— «Тропіканка» — мій улюблений серіал.

— Знову сусіди зверху щось святкують...

— Та то вони від холоду тремтять.

— Бачиш, місяць щодня зменшується...

— А потім його зовсім виключать!

— Якби не рахунки за квартплату, то зовсім замерзли б...

БОЇ НЕ МІСЦЕВОГО ЗНАЧЕННЯ

Харківська прокуратура, міліція і облдержадміністрація стали на стезю війни. Ні, не зі злодюгами-волоцюгами, а один з одним. Кажуть, чорна кішка пробігла між цими шановними відомствами три роки тому, коли прокурором області став Д. Беседа, котрий до того ж наглядав за законністю на Луганщині.

Яка саме муха вкусила обласного прокурора і начальника УМВС України в Харківській області В. Музику та заступника глави облдержадміністрації, котрий координує роботу правоохоронних органів, С. Стороженка — невідомо. Однак їх конфронтація переросла в протистояння не тільки командуючих, але й очолюваних ними «військ» підлеглих спеців розшуку, слідства і криміналістики.

Спочатку противники прокурора провели розвідку боєм. Мало не весь міліцейський склад було кинуто на пошук темних плям у біографії служителя закону. І таки відкопали... Як повідомила одна з обласних газет (відверто кажучи, таку інформацію самотужки журналістам добути важко), виявляється, Дмитро Степанович, свого часу одержавши квартиру для всієї сім'ї в Харкові, не здав, як годилося б, чотирикімнатну в центрі Луганська, а хутенько її приватизував. І щоб ніхто не назвав поважного юриста спекулянтом, продав те помешкання за... 900 доларів. Дізнавшись про те, решта луганчан місяць кусала лікті, чому не комусь з них дістався такий подарунок від прокурора області.

Як не дивно, але спростування в газеті не з'явилося. Зате з'явилися в місті анонімні листівки, в яких, зрозуміло, говорилося не про святість В. Музики та С. Стороженка.

А преса тим часом розповіла читачам про те, що прокурор Д. Беседа став роз'їжджати на новесенькому «Мітсубісі» вартістю 42 тисячі доларів. І подарував це авто прокуратурі завод «Південкабель», де свого часу було виявлено чимало крадіжок міді, а приватизація проходила із порушенням практично всіх норм і правил. Напевне, у керівників цього підприємства були тільки добрі наміри: прокурор має комфортно ганятися за спекулянтами, гвалтівниками і казнокрадами.

Якщо ви гадаєте, що атака противника забарилася, то глибоко помиляєтеся. Для вирішального удару перший заступник прокурора області П. Куненко дав інтерв'ю, в якому звинуватив пана заступника голови держадміністрації С. Стороженка у тискові на об'єктивне слідство у справі з академіком НАН України, директора Харківського фізико-технічного інституту низьких температур В. Єременка. Цей вчений муж розтринькав 600 тисяч доларів, які були призначені молодим вченим для наукових досліджень. Гроші роздав комерсантам під казкові проценти. Коли ж злодюги, одержавши 100—150 тисяч баксів, накивали п'ятами за тридев'ять земель, академік наймав здоровань для вибивання грошей у боржників.

На це пан С. Стороженко відповів фланговим обходом. Навішав собак на прокуратуру, яка нібито зацікавлена у прикритті цієї справи. Тому, бачте, і забрала цю кримінальну справу з обласної міліції, яку очолює чесний і порядний генерал-майор В. Музика.

На деякий час на полі бою встановилася тиша. Та ненадовго. В бій вступає важка артилерія: все той же перший заступник прокурора області П. Куненко грудьми захищає свого шефа і звинувачує заступника глави облдержадміністрації у тискові на слідство вже у справі про хабарництво у регіональному відділенні Фонду держмайна України по Харківській області...

Сергій же Михайлович привселюдно пообіцяв подати позов до суду на заступника прокурора області про захист власної честі і гідності.

Відверто кажучи, керівники харківських правоохоронних організацій нагадують тераріум. Тим же, у кого голова болить від постійних розробок наступальної тактики і стратегії, інтриг і амбіцій, не до перемог на фронті боротьби із злочинністю. Тому й не дивно, що в Харківській області вона зросла на 11 процентів, а розкриття злочинів складає лишень 64 відсотки. Сьогодні в райвідділах на шиї в одного слідчого «висить» понад тридцять карних справ. Міліціонерам не виплачено 22 мільярди карбованців заробітної плати...

А перемир'я так і не видно. З наступальної війна перейшла в позиційну. Кожна із сторін час від часу пострілює у противника викривальними публікаціями в періодиці, погрожує судом або махає кулаками на чергових міліцейсько-прокурорських нарадах. І якби хтось запитав, що ділять у Харкові прокурор, начальник міліції і представник облдержадміністрації, то, їй-бо, відповіді не одержав би. Ніхто не знає справжніх причин тих боїв місцевого характеру, але з великими наслідками для всієї молодої держави. Адже злочинність кордонів не відає.

В. СУБОТА.

м. Харків.

Мал. С. ФЕДЬКА

Олексій БОЙКО

РОГАЧІ

— Вибачай, що уночі.
Позич, Любо, рогачі.
— Галю, не проси дарма.
Мого теж... іще нема.

У ПОШУКАХ

Для керівництва промбудбази
У пошуках почався рік.
Шукають двох касирів зразу:
Нового, і того, що втік.

с. Пиків
Калинівського району
Вінницької області.

Мал. О. ГУЦОЛА

Наша пошта

ДЕШЕВО КОШТУЄ...

Минулого року, коли ми вибивали кошти на ремонт та обладнання нашої поліклініки, нам усе відмовляли, посилаючись на відсутність коштів.

— Нічого,— заспокоювали,— от наступного року коштів буде більше, тоді й виділимо.

І от ознайомилася я з Державним бюджетом на цей рік. За ним виходить, що на охорону здоров'я народу уряд виділяє аж чотири відсотки надходжень. Цих грошей ледве вистачить на дуже скромну оплату праці медперсоналу. А як же з обладнанням? З ліками? Про все це треба забути. І про ремонт лікарень та поліклінік — також.

Як на мене, то можна економити на чому завгодно, тільки не на здоров'ї людей. Бо недаремно кажуть: дешево коштує — дорого обійдеться!

М. САЄНКО,
медсестра.
м. Дніпропетровськ.

Смачного!

ВЕЧЕРЯ ПЕНСІОНЕРА

Коли ви за день стомилися, коли ви збираєтесь відпочити і набратися сил на завтра, не забудьте про вечерю. Вечеря — не обід, вона скромніша і не вимагає великих затрат. А можливості її вибору фактично необмежені. Особливо нині, коли продуктів обмаль, а фантазії багато. Кулінарної, звичайно. Ну ось, приміром:

* * *

Нарізаєте три-чотири шматочки сала, кладете на сковорідку й підсмажуєте. Тоді вбиваєте одне яйце (одне, бо на ніч переїдати не рекомендується!), підсолюєте, перевертаєте на другий бік. Тоді яєчня буде рівномірно зарум'янена й смачна. Знімаєте яєчню на тарілочку, врізаєте скибку хліба... Чим не вечеря? Та ще як булочка з маслом та запашний гарячий чайок!..

Це коли є сало, яєчко, хліб і булочка, заварка. А як нема?

* * *

Берете молоко, ставите на вогонь, доводите до кипіння (слідкуйте, щоб не збігло!). Тоді, помішуючи ложкою, всипаєте манну крупу. Трішки підсолюєте, трішки додаєте цукру і... Молоко брати краще куплене в магазині. Воно вже розбавлене і не має зайвої жирності. Манна каша — чудова вечеря для людей старшого віку.

А це при умові, що є молоко, крупа, цукор. А як нема?

* * *

Візьміть картоплю, добре вимийте, накладіть в каструлю, залийте водою і варіть до готовності. Тоді сліджуйте, дайте трохи обсохнути і чистіть. Почищену картоплю найкраще порізати на дольки і посмажити на олії, присоливши і додавши до неї зелені петрушки, кропу чи просто цибулі. Вечеря доповнюється чаєм та скибочкою хліба чи булки з маслом.

Це якщо в хаті є картопля, олія, булка, зелень. А як нема?

* * *

Можна взяти черствий хліб, вирізати місця, вражені цвіллю, трішки намочити, а тоді підсмажувати на маслі, олії чи на спеціальній сковорідці, яка діє взагалі без жирів. Виходять надзвичайно смачні грінки. Їх можна споживати з молоком, чаєм, а то й так, лише підсоливши.

Це теж, коли є в хаті хоч черствий хліб. А як нема?

* * *

Тоді берете флакончик валеріани, відмірюєте в стопочку з водою сорок крапель, випиваєте, стелите ліжко і лягаєте спати. За хвилин двадцять вас огортає блаженний спокій. Ви поринаєте в якусь казкову невідомість, де лише ніжно лине мелодія засідання Верховної Ради. Під ту мелодію ви й засинаєте. А східна мудрість гласить: «Хто спить — той їсть».

* * *

Отже, готуйте собі вечерю. Смачного!

Іван СОЧИВЕЦЬ.

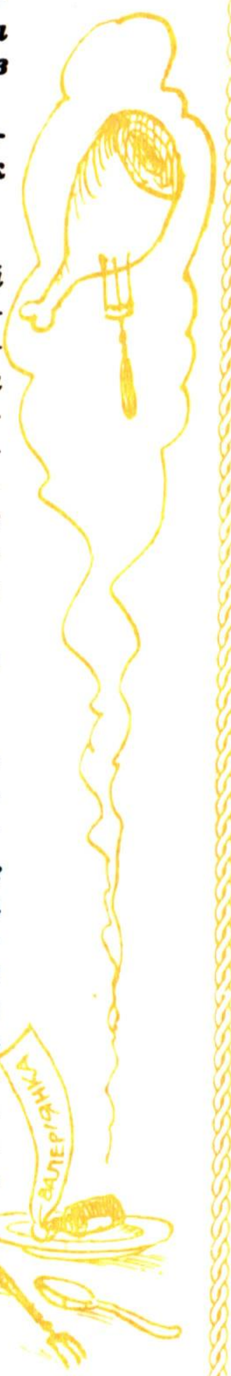

Мал. О. ГУЦОЛА

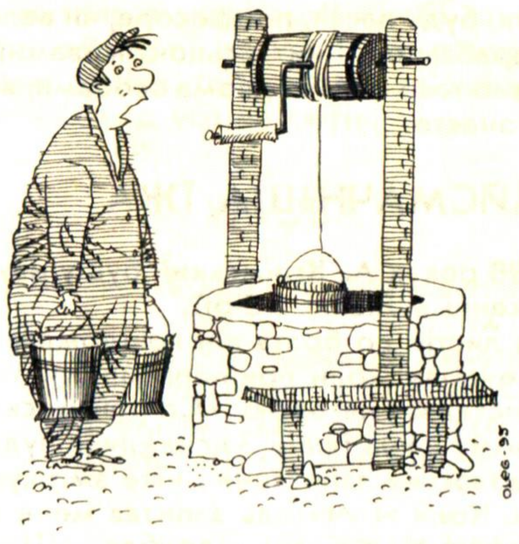

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ось продам книгу, куплю хліба...

Мал. В АДАМОВИЧА

— У зв'язку з тим, що горілка подорожчала, пропоную провести пікетування Верховної Ради!

Вітаємо з першим 60-річчям!

Поета Анатолія ГАРМАТЮКА — лауреата премій ім. Степана Олійника, ім. Микити Годованця, ім. Степана Руданського.

ЗГАДАЛИ

Суне дама — центнер з гаком
Та ще й немаленьким,
А назустріч чимчикує
Чоловік худенький.
В сумці в неї — шмат свинини
У прозорій плівці.
Сухоребрий вгледів м'ясо
І говорить жінці:
— Як ви впору нагодились!
І щастить же часом!
Вас побачив і згадав я:
Треба йти за м'ясом.—
Дама зиркнула на нього,
Поправляє брошку:
— Я також згадала: треба
Купить пральну дошку.

ВІД ЧОГО ІНФАРКТ!

Чоловік скінчив
Життєву путь —
На могилу
Вже вінки кладуть.
Із живих один
Сльозину втер,
Запитав:
— Од чого ж він помер?
— Від інфаркту,—
Другий прошептав.
— А від чого ж
Він інфаркт дістав?—
Мовив третій
З шапкою в руках:
— Напиши читайте
На вінках:
«Від адміністрації».
«Від організації».
«Від близької родини»,
«Від дітей і дружини».
«Від друзів дому».
«Від жильців кварталу».
«Від медперсоналу»...

ФРАЗИ

● **Все більше й більше яскравих обкладинок... Все менше й менше справжньої літератури...**

● **Щоб сміятися останнім, треба прозріти першим!**

● **Не пив... Не палив... Не грішив... І це ви називаєте життям?!**

Олександр СУХОМЛИН.

м. Херсон.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЗА СЛОВОМ — У КИШЕНЮ...

ІМЕННИКОВИЙ СЛОВНИК

Е

ЕГОЇСТ, *з грецьк.* — самоїд.

ЕКСЛІБРИС — колишній любовник.

ЕЛЕКТРОДОЇЛКА — сучасна система оплати за використання електричної енергії.

ЕЛЕКТРОЛІЗ — монтер.

ЕМБОЛІЯ, *мед.* — знеболювання.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ, *з рос.* — науковий довідник про блощиць (рос. «клопів»).

ЕСКІМОС — продавець морозива (ескімо).

ЕТАПНИК, *істор.* — переможець соціалізму (від «етапи великої путі»).

ЕТНОГРАФ — граф, котрий походить з етнічних меншин.

ЕТРУСК, *з рос.* — росіянин (за О. Чорногузом).

ЕФІРОМАН — радіолюбитель.

Є

ЄВРАЗІЄЦЬ — єврей, що проживає в Азії.

ЄДИНОРІГ — чоловік, якого дружина зрадила лише один раз.

Ж

ЖАБОЇД, *розм.* — француз.

ЖАЛУВАННЯ — шмагання кропивою по голому місцю.

ЖАРГОН, *мед.* — жаропонижуючий засіб.

ЖАР-ПТИЦЯ — засмажена курка, качка тощо.

ЖЕРЛО, *розм.* — ненажерливе створіння.

ЖЕРТВА, *розм.* — їда.

ЖОВАНКА, *розм.* — рот.

ЖОКЕЙ, *з молд.* — танцівник, виконавець жоку.

ЖРЕЦЬ, *розм.* — ненаситний їдець.

ЖЮРІ, *юрид.* — обвинувачувані на суді.

Анатолій БОРТНЯК.

«Цілувати його жінку я не збирався, тим більше на людях. Як воно вийшло не знаю. Так що за це при тих же людях треба бити по морді? Нехай би поцілував мою і були б в рощоті».

«Сельсоветська комісія одрізала у мене часть городу, а Килимнику стікиж дорізала. А чим Килимник лучший? Тільки тим, що в нього жінка бухгалтерша, а я й такої не маю».

Страшне перо не в гусака...

«Діствітельно, я пристрелив сусідського Шарика, но в пределах самообороні. Нехай не чіпляється до пяних не на своїй території. А він гавкав через мою калітку, от нерви й не видержали».

«Во-первих, ніяка вона мені не жінка, ми просто прожили шесть год під одной кришою. А тепер вона цю кришу хоче перерізать пополам».

«Сусід узяв у мене гроші в долг і сказав, що верне з процентами. Гроші я в нього насилу забрав, а замість процентів дав у вухо один раз. А проценти він облизав такі, що й п'ять разів можна було дати».

(Із заяв).

Надіслав П. РЯБЧЕНКО.

Мал. О. ГУЦОЛА

ЩО КОМУ СНИТЬСЯ

Козаченькові — гарна жіночка,
А поетові — перша збірочка.
Комерсантові — торговлячка,
Прибиральниці — більша ставочка.
Повна чарочка сниться татові,
Люкс-машинонька — депутатові.
Чудо-вулиці — міста мерові,
Нижчі ціни — пенсіонерові.
Красній дівчині — щастя-доленька,
Ну а в'язневі — воля-воленька.
А стипендія вища — студентові,
А реформ пакет — Президентові.

Микола НЕТЕСА.

м. Гребінка Полтавської області.

Мал. О. КОХАНА

— Не хвилюйся! Вони нас прикриють...

ПРОГРАМА ТБ НА ЗАВТРА

6.00. «Караул-новини!»

6.15. Ранкова гімнастика для мізків: «Як прожити день?»

8.45. Передовий досвід. Поради землекопа VI розряду І. Я. Цибулі.

10.00. Із залу засідань Верховної Ради. Реклама облич депутатів.

11.15. Уроки ринкової економіки. Урок 5. Таблиця множення в період переходу до ринку.

13.30. Із циклу «Наші ветерани». Передача 2. «Ветерани сексу».

15.00. «Спритність рук і нікякого шахрайства». Практичні поради продавця О. Хрюченко.

16.00. «У світі тварин». Передача про суперечку жильців будинку 16, корп. 3.

17.00. Ранкова гімнастика для тих, хто щойно прокинувся.

17.40. Телесеріал «Санта-Варвара Степанівна» 459727053967775 серія.

19.00. Чемпіонат країни з футболу серед мафії.

20.50. Реклама. Відповідальність за достовірність несуть ті, хто повірить в рекламу.

21.00. «Ну і час!» — інформаційна програма.

22.15. Вечірню казочку для дорослих читає міністр В. Кузько.

21.30. Діалог у прямому ефірі. На запитання телеглядачів відповідає К. Маркс.

23.40. Не забудьте вимкнути праску, яку ви увімкнули вранці.

Олександр ПЕРЛЮК.

Наша пошта

ДІД В СТРОЮ

Наш сусід Максим восени пішов до війська. Проводжали ми його на службу, як і годиться, з музикою, з піснями. А оце прислав він листа нашому онукові Іванкові. Йому весною теж іти служити.

«Готуйся, Іване,— пише Максим. — Бо спочатку буде важко. У нас тут вдень командують командири, а решту часу — «діди». Це ті, кому до дембеля залишилося зовсім мало. Вони виробляють із «молодими», що хочуть».

То ми оце на сімейній раді радилися і ні до чого не додумалися. Невже до війська треба посилати нашого семидесятилітнього діда Свирида, щоб він з першого дня там був «дідом»?

Бачимо, генералів в армії багато, а порядку — мало.

В. ЗАЙЧЕНКО.

м. Охтирка.

●

НА КОЖНУ ТЮЛЬКУ — ПРОДАВЕЦЬ

Коли заходиш до Центрального універмагу, що на проспекті Перемоги, то бачиш: за прилавками — продавець на продавцеві. Майже біля кожної тюльки по продавцю. У торговому залі тепер покупців набагато менше, ніж тих, хто продає.

Мабуть, саме тому у цьому магазині ціни такі «кусючі». Бо ж кожному продавцеві треба «наварити» і на тюльці, і на ковбасі зарплату.

Може, я помиляюся і моя «арифметика» не відповідає дійсності. Тільки чомусь у сусідньому магазині варена ковбаса майже на сто тисяч дешевша.

С. ВАРЕНИК.

м. Київ.

До 125-річчя від дня народження Агатангела КРИМСЬКОГО

ВЕЛИКИЙ ПОДВИЖНИК

Про академіка Агатангела Юхимовича Кримського з пошаною говорили вчені, письменники, навіть композитори. Він вражав усіх. Вражав насамперед тим, що дуже багато — навіть порівняно з серйозними вченими — знав. Знав десятки (гадають, що близько шістдесяти) мов; знав історію і культуру народів Сходу, справедливо вважаючись одним із найвизначніших сходознавців світу. Так само глибоко він знав культуру Заходу і ще більше — слов'янства. Його вважали «своїм» історики, мовознавці, літературознавці, етнографи, фольклористи й мистецтвознавці, дослідники релігій.

Своїми невичерпними знаннями вчений щедро ділився з людьми, кількість його праць не укладалася в сотні, наближаючись до тисячі.

І проте, коли вченого наприкінці його життя спитали, яка точно кількість його робіт вийшла з-під його пера, він відповів:

— Мало. Зовсім мало.

— Як же так? Адже ця кількість обчислюється не однією сотнею?

— І все ж мало. Більшість праць треба переглянути. Я б тепер багато чого написав інакше.

РІЗНИЦЯ

В одному товаристві виникла розмова про східні мови. А. Кримського запитали:

— А скажіть, будь ласка, професоре, чи велика різниця між арабською і китайською мовами?

— Приблизно така, як між двома особами, яких ви зовсім не знаєте.

НАЙСМАЧНІША ЇЖА

У 1896—1898 роках А. Кримський був у науковому відрядженні в Лівані і Сірії.

В одному з листів до брата він повідомляв:

«Я ще не вечеряв, коли прийшов мій учитель. Хазяйка скористалася нагодою: «Спитай москобі, чи до смаку йому наша їжа?» Звісна річ, я чудово зрозумів це арабське запитання і вже зміркував, що відповісти. Коли ж учитель запитав мене про те ж французькою, я йому відрубав: «Щодня кляну цю їжу і вражений неохайністю мешканців».

— Гаразд, але що ж мені сказати хазяйці?

— Що хочете.

Тоді учитель відповів: «Москобі говорить, що ваші страви йому не дуже подобаються, і хоча він ще не звик до них, та сподівається, що незабаром полюбить їх над усе на світі».

УМОВА

Прийшов якось до А. Кримського студент і питає:

— Чи прийняли б ви мене до себе на роботу, якби я почав вивчати ті східні мови, які ви знаєте?

— Ні, але прийму вас дуже радо, якщо ви вивчите усі ті європейські мови, яких я не знаю.

Підготував Ігор АРТЕМЧУК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

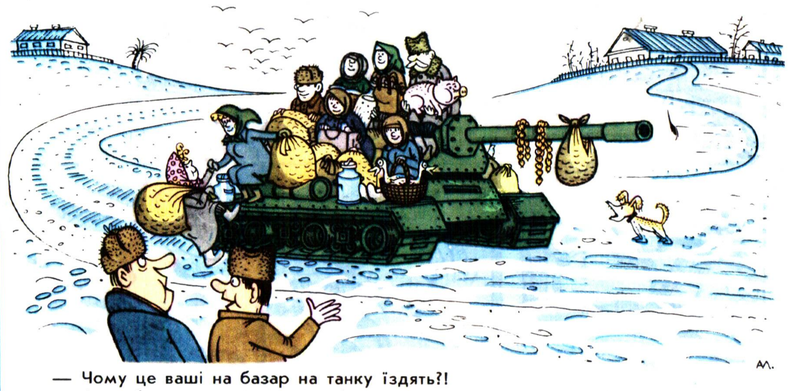

— Чому це ваші на базар на танку їздять?!

— А це бартер такий. Армія розрахувалася з нами так за сільгосппродукти.

БАЙКИ-ПРИКАЗКИ

* Від багатьох чинів і Слон аж очманів.

* Запишалася Канарка, бо ж у Лева — секретарка.

* Не уподібнюйся до Зайця: коли гризуть, то відгризайся.

* Одне — Рак, інше — Грак.

* Полохливе Зайченя, то й скандалів не вчиня.

* Чи люблять, чи не люблять Солов'я, а пісня в нього все-таки своя.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ІРОНІЗМИ

◆ Мудрість приходить з роками... Дурість — миттєво!

◆ Бути бідним — погано. Бути багатим — страшно.

Олександр СУХОМЛИН.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. О. ГУЦОЛА

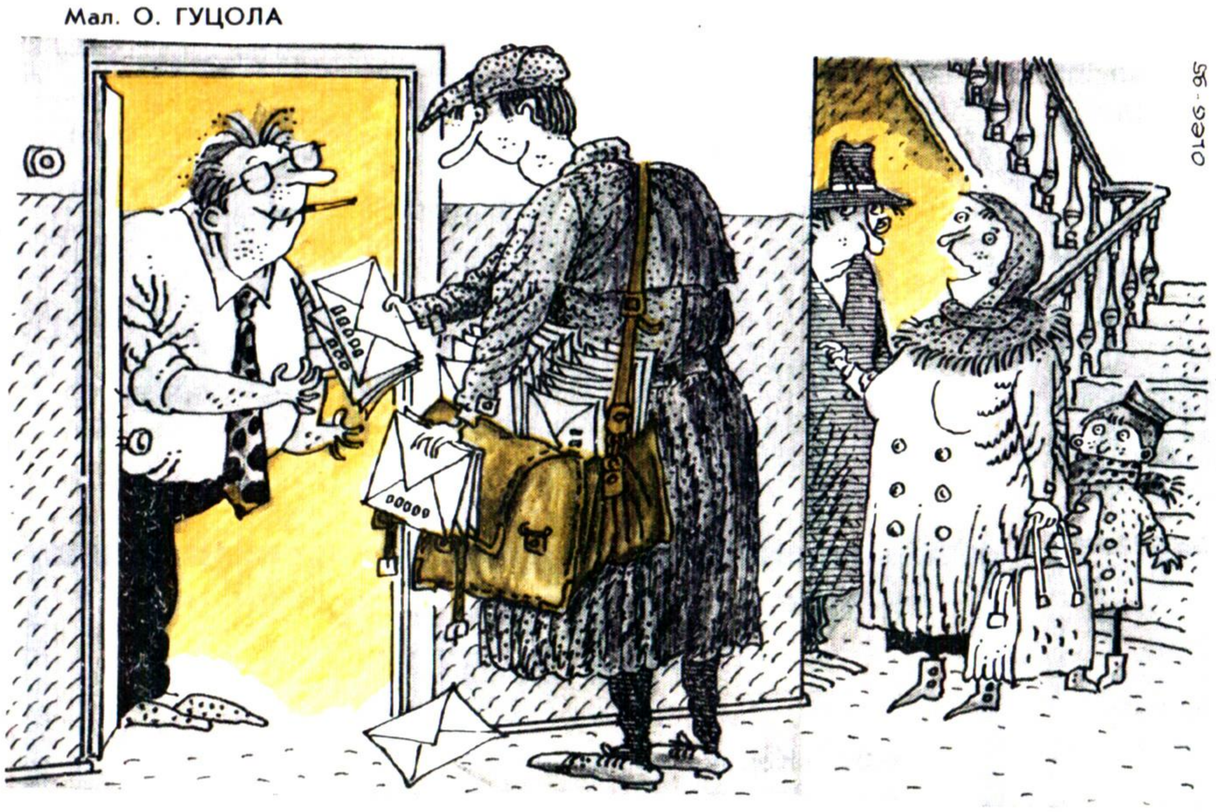

— Який листоноша? Це сусідові хабарі принесли.

Мал. О. ГУЦОЛА

ПЕРЧЕНЯ

УСМІШКИ

БІЛЬШЕ ПОДОБАЄТЬСЯ

— Що тобі, Петрику, більше подобається,— питає дід,— зима чи літо?

— Літо,— відповів Петрик.

— Чому?

— Влітку канікули довші.

БУВ ЗАЙНЯТИЙ

— Щось ти, Дем'янку, сьогодні довго сидиш над підручниками,— каже сестра.

— Та ніяк не можу оце розв'язати задачку з фізики,— озвався Дем'янко.

— А хіба вчителька не пояснювала вам, як це треба робити?

— Та пояснювала. Але якось прослухав, бо був зайнятий у цей час.

— Чим?

— Думав над одним дуже важливим питанням.

— А саме?

— Як стати відмінником.

ОДИНИЦЯ

— Ти, Андрійку, мабуть, нічого не знав, що вчителька поставила тобі одиницю?— каже мати синові.

— Як то нічого?— озвався Андрійко.— Якби я нічого не знав, то вона нічого й не поставила б. А то ж поставила одиницю.

ЕГОЇСТ

— Я ніколи не думав, що Павлик Степаненко такий егоїст,— каже Льоня батькові.

— Чого це ти так про нього?— запитав батько.

— Бо він турбується тільки про себе.

— Ти так вважаєш?

— Ну от самі посудіть: сьогодні під час контрольної роботи з математики він поки свої задачки не розв'язав, за мої не взявся.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.
м. Боярка.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

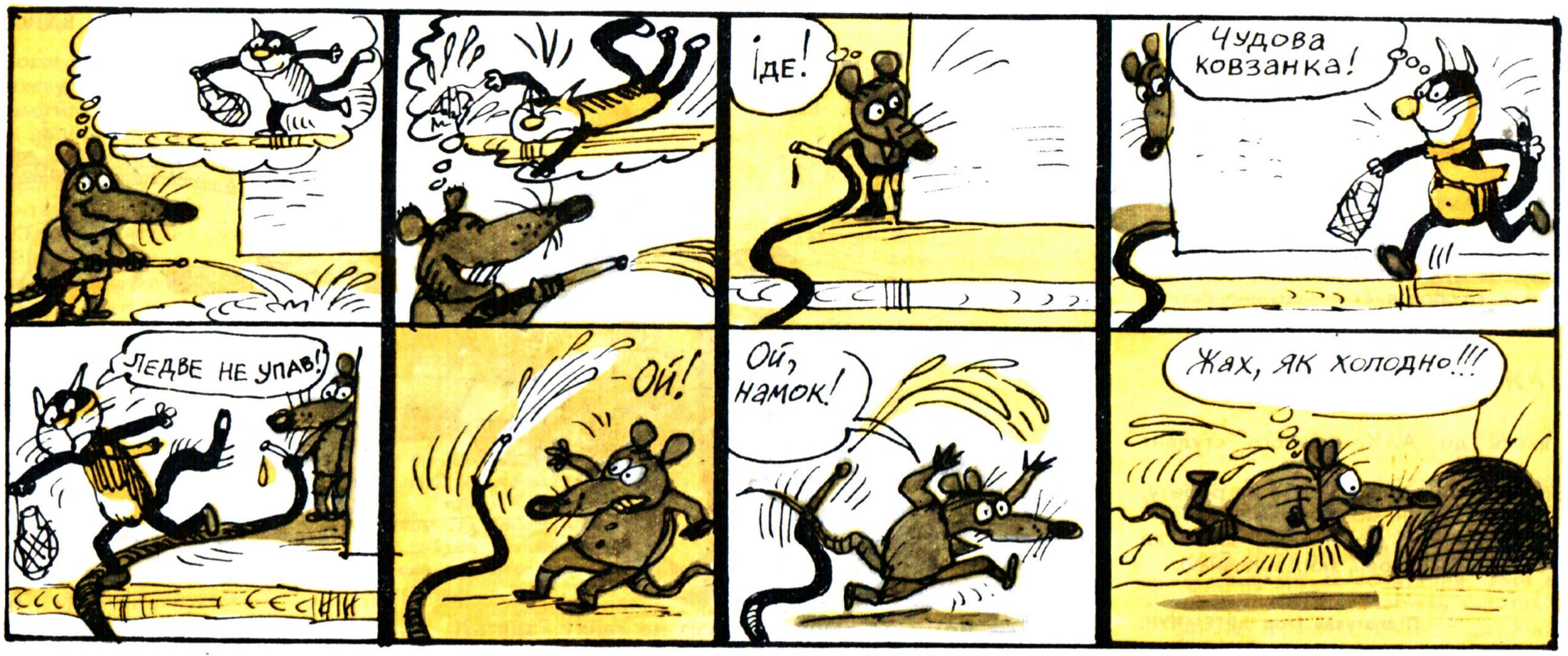

Мал. С. ФЕДЬКА

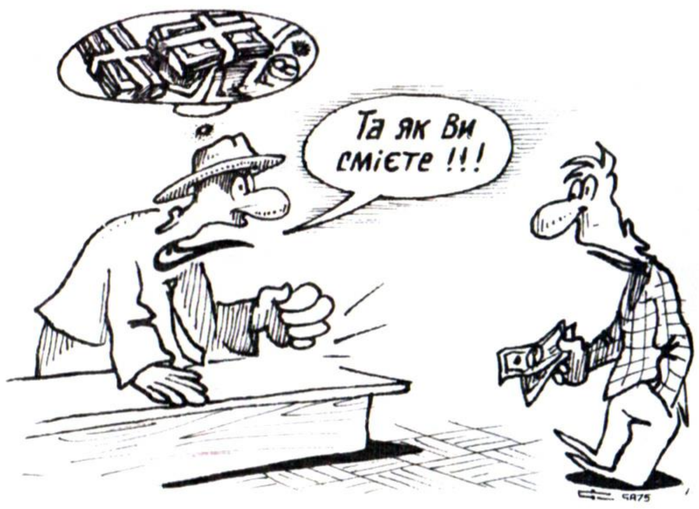

Мал. О. ГУЦОЛА

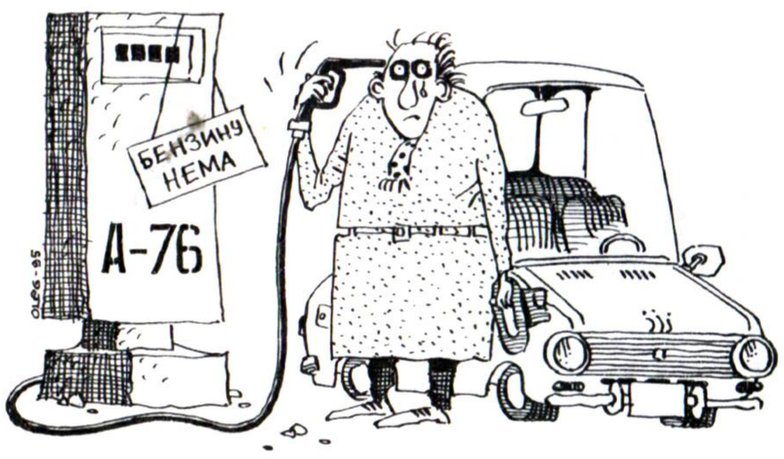

Чернівецьке радіо відповідає

— Які спідниці тепер модно носити: вище колін чи нижче?

— Нормальна спідниця носиться на талії.

* * *

— Чи переживає наше керівництво за народ?

— Воно переживає, як би той народ пережити.

* * *

— Що мусить возити з собою мудрий водій на випадок пробки?

— Штопор.

Радіо слухав Флоріан БОДНАР.

Мал. О. ГУЦОЛА

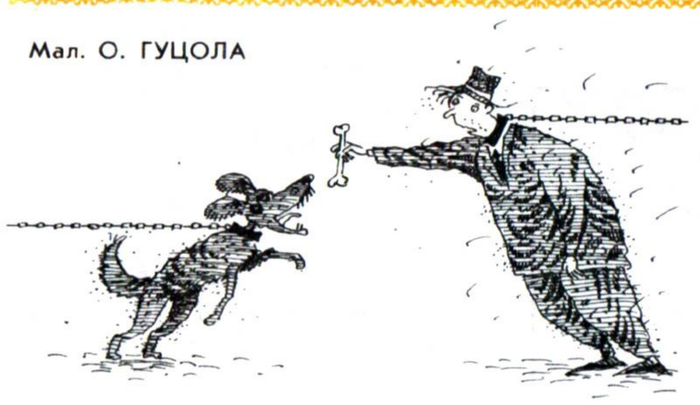

Мал. В. АДАМОВИЧА

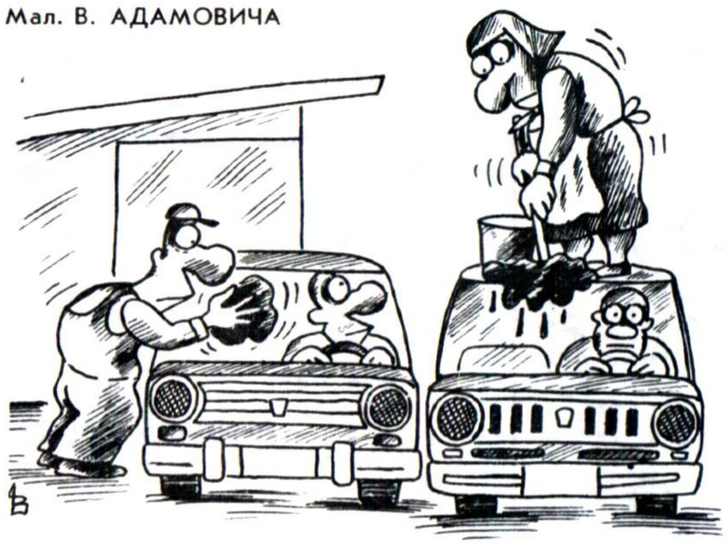

ЗЛІЗАЙТЕ — ПРИЇХАЛИ!

Нехай свистять!

— І який водій не любить швидкої їзди!— сказав мій приятель, натискуючи на газ.

Машина понеслась з такою шаленою швидкістю, що мені аж дух перехопило. З-під коліс нашого авто випорхували бабусі з дідусями, мами з дитинчатками, школярі з школярками.

— Бач, що з людьми робить інстинкт самозбереження,— веселився мій приятель.— А то, було раніше, сигналиш, сигналиш, а ці ліниві пішоходи і дороги тобі не уступлять. Тепер же бояться за свою шкуру!

Машини, котрі йшли попереду, ми обганяли то зліва, то справа. А коли обганяти не було як, бо виникла суцільна пробка, мій приятель скермував авто на зустрічну смугу і цією смугою помчав уперед настільки нахабно, що зустрічні машини шарахались убік, поступаючись дорогою.

— Ти збожеволів!— вигукнув я, від страху вчепившись у ручку дверцят.

— Не бійся,— зареготав він.— Он бачиш, червоне світло, так от зараз я зроблю одне з найтяжчих порушень правил дорожнього руху!

По цій мові він проїхав на червоне світло світлофора, мало не зачепивши перехожого.

Наша шалена їзда по місту закінчилась тим, чим і мала закінчитися. Розвертаючись прямо серед вулиці, порушуючи усі можливі правила, наш автомобіль перетнув дорогу вантажній машині, яка, намагаючись нас об'їхати, врізалась у «Таврію».

— Створення аварійної обстановки,— констатував я.— На тебе чекає дуже суворе покарання. Он автоінспектор свистить...

— Нехай собі свистить,— сказав приятель, вирулюючи на бічну вулицю.— Хай ще спробує наздогнати!

— А якщо таки наздоженуть? — єхидно спитав я. — Сьогоднішня автоінспекція достатньо технічно озброєна для того, щоб таких, як ти, ловити і карати.

— Ловити — так, а щодо покарання...

Він зупинився біля бару і запропонував випити по коньячку...

— Ти питимеш за кермом?— жахнувся я.

— Вип'ю,— сказав він.— А ти даремно хвилюєшся. Знаєш, яке покарання мене чекає за перевищення швидкості? Аж вісімнадцять тисяч карбованців. За виїзд на зустрічну смугу — двадцять. За створення аварійної ситуації — аж тридцять тисяч карбованців. А за керування автомобілем у нетверезому стані,— як ти гадаєш, скільки?

— Майже в усьому світі за це до в'язниці саджають.

— Правильно. А у нас штрафують на триста тисяч. Я сьогодні машиною трьох підкинув — два лимони заробив. Уявляєш, на скільки штрафів цього вистачить? Отже, розслабся, і не бери дурного в голову!

І ми випили. За нашу демократичну державу, де встановлено за найтяжчі порушення правил дорожнього руху такі мізерні штрафи, що просто смішно. Усім, крім, звичайно, пішоходів.

П. ЮРЧЕНКО.

— Зніми окуляри. Він хоче з тобою поговорити.

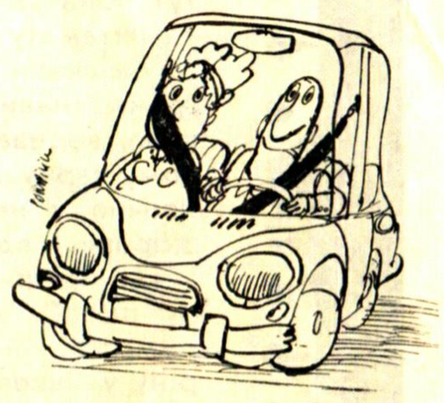

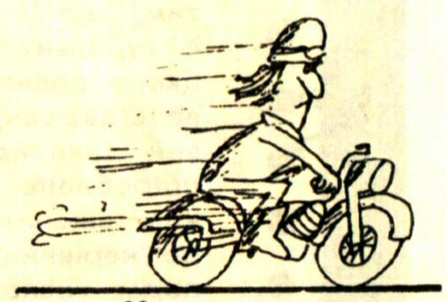

90 км на годину...

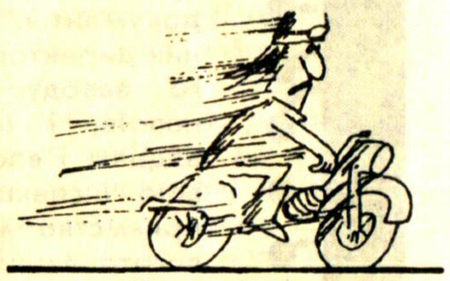

100 км на годину...

110 км на годину...

1 км на годину...

★ ★ ★ ★ *ДІАЛОГИ БІЛЯ ДОРОГИ* ★ ★ ★ ★

ВАГОМИЙ АРГУМЕНТ

— Ви перевищили швидкість! Куди це так женете? — запитує автоінспектор водія.

— Та ось їду з весілля. І хотів пошвидше добратися додому, поки від того самогону геть не розвезло,— виправдовується той.

НЕ ЩАСТИТЬ

Іван ставить на ніч свого «Запорожця» біля будинку. Тому приліпив на вітровому склі записку: «Радіо украдено. Двигуна теж немає. Бензобак порожній».

Вранці прийшов, а там ще одна записка: «Тоді для чого тобі й колеса?»

ЗАВЖДИ НА КОЛЕСАХ

— Вибачте, ви не скажете, як пройти до «Дитячого світу»?

— Не знаю.

— Ви що, не тутешній?

— Я таксист.

НЕ ВГОДИЛИ

Водій слухає прогноз погоди: «В Осло — мінус двадцять, у Києві — плюс десять, в Якутії — мінус двадцять, в Ташкенті — плюс двадцять...»

— От негідники,— обурюється він,— що хочуть, те й роблять!

СВОЇ ПРИНЦИПИ

На перехресті загорілося зелене світло. Усі побігли на протилежний бік вулиці, а один чоловік стоїть як укопаний.

— Переходьте, уже зелений! — підказують йому.

Той у відповідь лише стиснув кулаки:

— А я їм, як і раніше, не вірю...

Розділ веде В. ГЕЛЕТКО, заступник начальника відділу Головного управління ДАІ МВС України, підполковник міліції.

КУТУЗКА

пан Пияк з Бердичева

Це в одну і ту ж річку не можна увійти двічі. А в лайно легко вступити навіть тричі. Можна й більше, але треба мати міру. А її часто не мають. Ось, приміром, тільки й чути зараз про афери зі спиртом. То там державу облапошили на мільярди, то тут вона вляпалася по вуха, а міжтаматут її, бідаку, просто викачали в лайні. І все на грунті «налий і випий», хоча вона твереза, як лава в зимовому парку. Інша річ... того... неначе у неї і досі не всі зібралися вдома.

Їде, наприклад, на Галичину пан П. з Бердичева. Ви думаєте, я його взавтра зустріну у Львові з роззявленим ротом на площі Ринок? Або біля будинку, в якому колись жив всесвітньо відомий збоченець Леопольд фон Захер-Мазох? Ні. Плювати йому на пам'ятні дошки, на Мазоха і навіть на трамвай шостого маршруту, яким можна заїхати аж до Краківського ринку.

Пан П. з Бердичева транзитом через Львів прямує в село Угерське Стрийського району. До речі, нічим особливим не знамените, хіба що тим, що в його околицях є гуральня на спирт. Але цього досить. Пан бердичівець дає секретарці фальшивий шоколад з сої, відмічає підроблене посвідчення на відрядження і стукає у двері до керівництва. А за ними подає господарю цілу купу чудових ксерокопій липових документів. І що він заступник директора бердичівського заводу безалкогольних напоїв, і що перевірений вздовж і впоперек податковою інспекцією, і що підприємство має ліцензію на виготовлення делікатних шипучих напоїв, і... І директор, і бухгалтер, й інші керівні тубільці зачудовано читають папери. Давно вони не відчували такої насолоди — у пана П. все передбачено, як при ліпленні Адама.

Спирт одержав. Але заїжджий ошуст не тікає. Кваліфікація його така висока, що він не вміє бігати. Натомість... він навіть проводить часткову оплату через якісь фіктивні київські комерційні фірми.

І молодець, що робить так. Навчені різними збанкрутілими голопупенками, угерці другий раз спирту не дали б. А наш пан П. — бажаний менеджер, і стільки разів навідувався на завод, що тутешні дотепники з доброзичливою іронією і повагою називають його Пияком з Бердичева.

А пан П. взагалі-то ніякий не пияк. Він скеровує цистерни дорогого продукту на Закарпаття, де з нього роблять усі можливі «Смирноффи» і «Абсолюти». Тече спирт і в Тернопіль, Івано-Франківськ.

Не дарма бердичівця так щиро полюбили в Угерському — він справжній господар. А якже! Навіть в гадці не маючи наміру розраховуватись (крім початкового внеску), він подбав про пільги — подав придуману ним же довідку про звільнення Бердичівського заводу за якісь особливі заслуги у розбудові держави від сплати акцизного збору при закупівлі сировини.

Коротше, рідній вітчизні витівки пана П. обійшлися майже у 20 мільярдів без врахування річної інфляції.

Але лайно, як високохудожньо зауважили ми на початку фейлетону, не ріка. В ньому можна перебувати вічно. Угерська справа навіть на ніготь не посилила інстинкту самозбереження керівників інших підприємств спиртогалузі. За сотню кілометрів від Стрия, на Рава-Руському спиртзаводі вкрали майже в такий же спосіб 167 тонн спиртяги. Тут він потік на фіктивну ліцензію львівської комерційної фірми на виробництво лікерів. Між іншим, у Львові ним і не смерділо — сировину забирало якесь СП з Івано-Франківська, яке гнало з неї персикову горілку. Куштували? Нічого собі, файна. Тільки вуса не за сезоном пахтять. Видають підлі близьким і рідним. І недругам. Через що ми і довідалися про ці штучки зі спиртом і гуральнями.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

Мал. В. АДАМОВИЧА

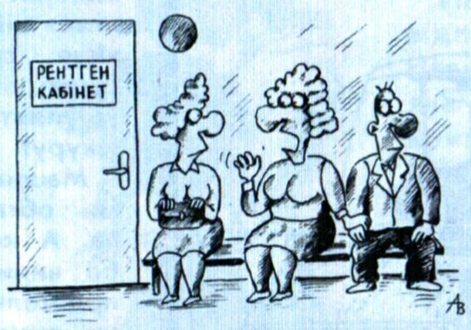

— Уявляєш, не можу знайти, куди він зарплату сховав. От і привела...

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. О. КОХАНА

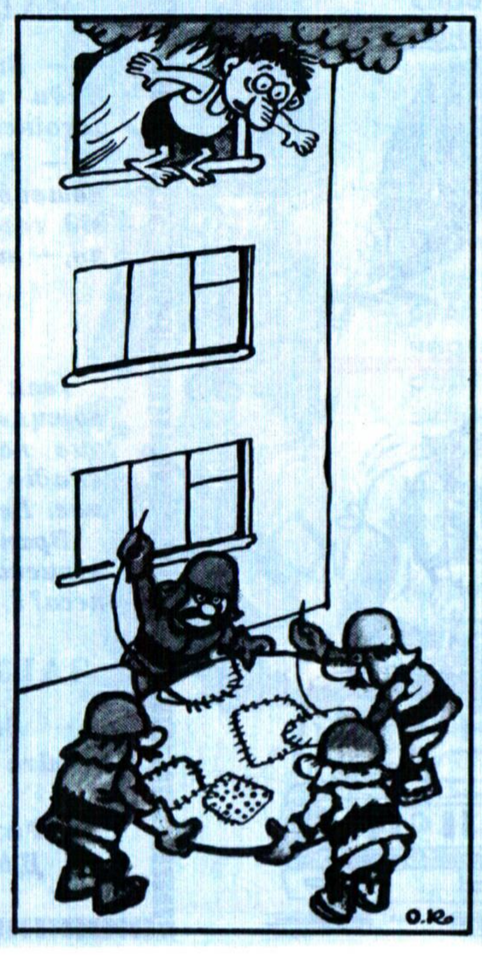

Міні-усмішки

ТРОЇСТА ОСОБА

— Ти, Олено, примітила, що у нашого нового сусіда аж три дружини?

— Тю на тебе, Марфо! Які там три? То одна... тільки в різних перуках.

ПОШУК

— Куме, купіть у мене кожуха!

— Я маю свого. Онде Петро дубне в піджачкові, йому й запропонуйте.

— Я йому вже накидав, але він лиш порадив мені за таку ціну пошукати дурнішого.

ПОМПА

— Я помічаю, Килино, що твій синок якось ніби зневажливо зиркає на тебе, з чого б це?

— Він, Ганно, вирішив комерсантом стати, й почав уже дивитись на мене, як на бідну родичку.

ЖЕНИХ — НЕ ПІВЕНЬ

— Не хочу я, мамо, виходити за нього заміж,— плаче донька. — Він дуже старий.

— Ну то й що? — заспокоює її мати. — Тобі ж його в борщі не варити!

ТАК НАДІЙНІШЕ

Йде чоловік степом, зігнувшись під важким стовпом. А на тому стовпі дороговказ: «На Бердичів».

Проїжджий і питає його:

— Куди це ти, чоловіче, преш оце лихо?

— Іду,— відповів той,— на Бердичів, і прихопив його з собою, аби не заблудитися.

ВСІМ ПОТРОХУ

— Ваню,— звернулась вчителька до учня,— скажи-но, чому лелеки відлітають на зиму в теплі краї?

— Бо там люди теж хочуть мати дітей,— відповів Ваня.

Дмитро БАРАБАН.
м. Мала Виска Кіровоградської області.

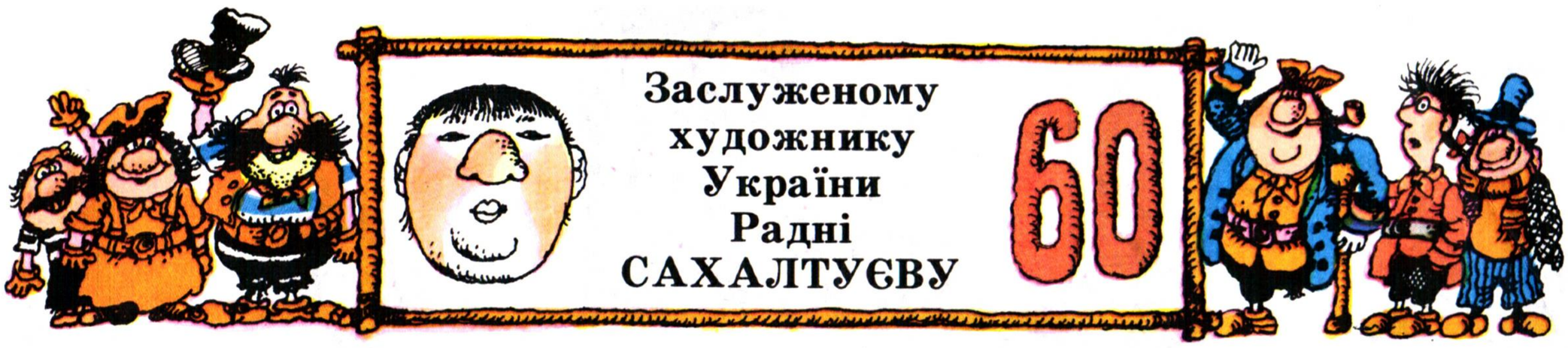

Радну Пилиповича САХАЛТУЄВА знають у всьому світі. Той, хто хоч раз побачив веселих героїв, той уже ніколи ні з ким не переплутає неповторний почерк Майстра.

У Радни Пилиповича щедрий талант і щедра душа.

Нещодавно заслуженому художнику України, нашому давньому авторові, художнику і постановнику багатьох улюблених наших мультфільмів («Пригоди капітана Врунгеля», «Доктор Айболить», «Острів Скарбів» і т. д.) виповнилося усього-на-всього 60.

Ми щедро здоровимо ювіляра і сподіваємося, що він не спочиватиме на лаврах, а ще довго буде радувати своїм талантом наших читачів.

— Прокидайся, Клавко. Моральна проповідь почалася.

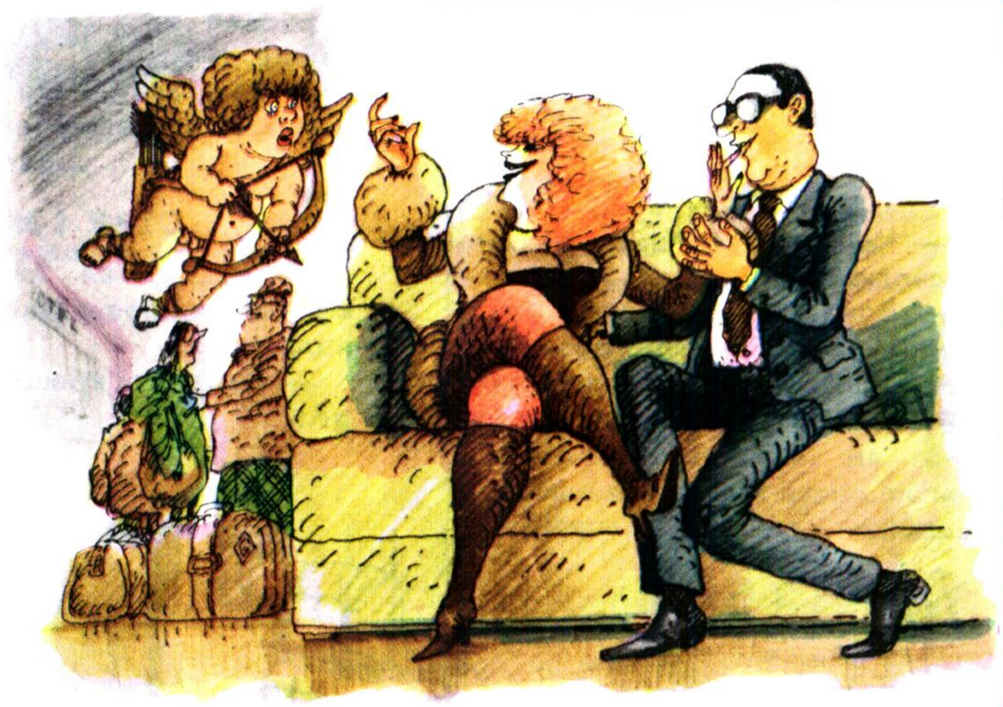

— Ану вколи йому — та так, щоб він мене не менш як за п'ятсот доларів покохав.

— Так закляк з гранчаком в руці, що й вирвати не змогли.

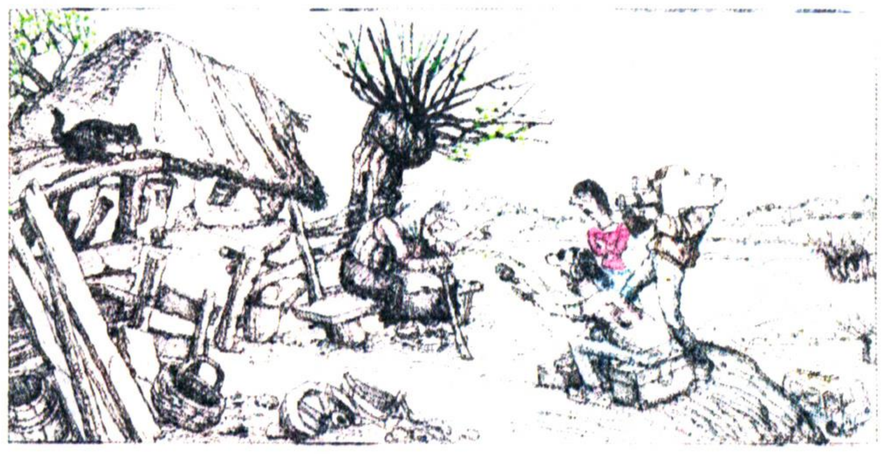

— Секрет мого довголіття, синочки, в тому, що я по двадцять кілометрів кожного дня за продуктами в райцентр бігаю.

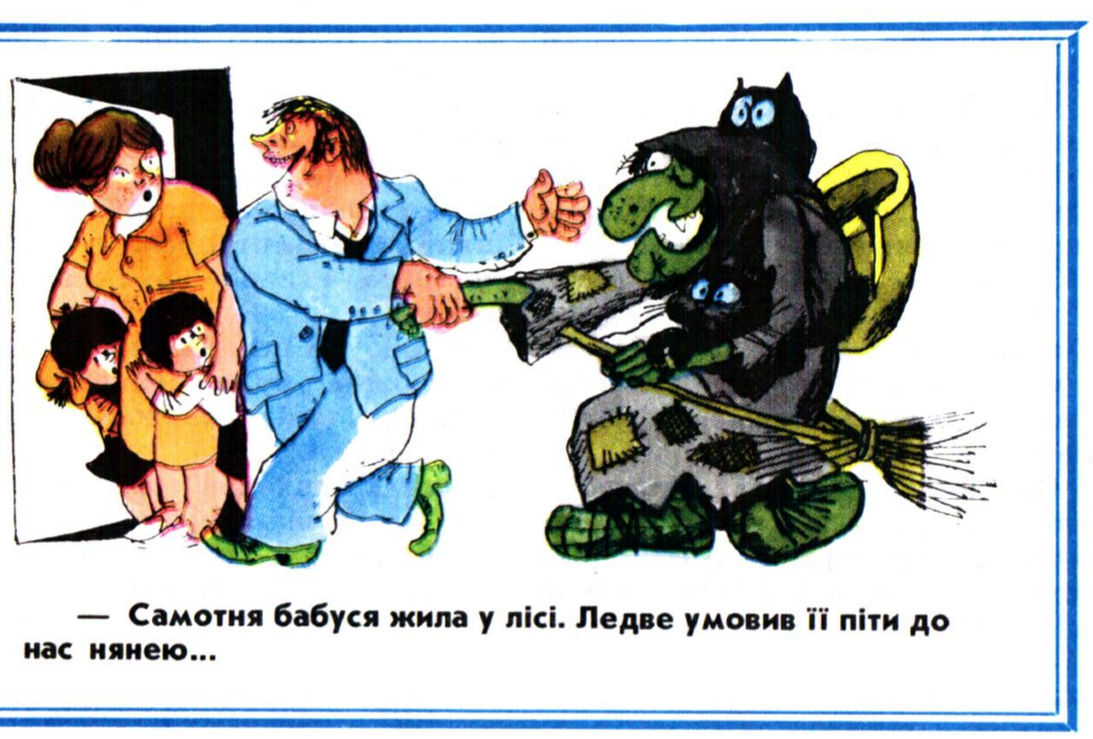

— Самотня бабуся жила у лісі. Ледве умовив її піти до нас нянею...

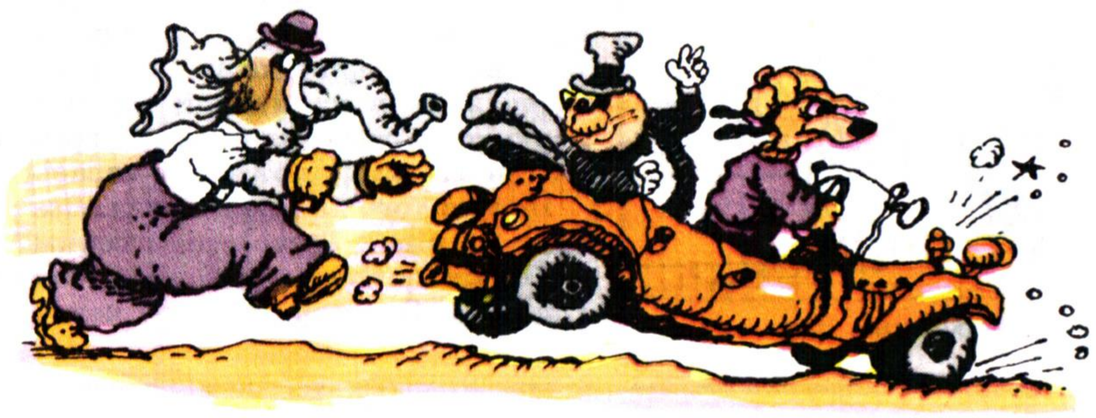

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— З вас за доставку двісті доларів по курсу національного банку.

Мал. С. ФЕДЬКА

ІТАЛІЙСЬКІ АНЕКДОТИ

УТОЧНИВ

— Ну як, любий, смачно?— питає молода жінка свого чоловіка після першого приготовленого нею обіду.

— Непогано. Однак наступного разу, люба, не забудь до солі додати трішечки супу.

НАБРИДЛО

— Чому ви вирішили розлучитися зі своєю жінкою?

— Вона палить у ліжку.

— Це не причина для розлучення.

— Так, але вона звикла використовувати замість попільнички моє вухо.

САМ З СОБОЮ

— Лікарю, мій чоловік часто розмовляє сам з собою.

— Заспокойтеся, сеньйоро, у наш нервовий час це досить поширене явище.

— Так, але ж він розмовляє сам з собою по телефону!

ОТАК І ЖИЛИ

— Свідок, ви стверджуєте, що відповідач і позивачка жили разом, як подружжя?

— Набагато краще, сеньйоре суддя...

ПОЖЕРТВА

Чоловік і дружина виходять з церкви.

— Я помітила, що ти кинув у кухоль для пожертв п'ять тисяч лір.

— То й що?

— Хотіла би я знати, за який це гріх ти пожертвував таку суму?..

ЧИ КОХАЄ!

— Я постійно питаю себе, чи кохає мене Роберто?

— Звичайно, кохає, чому ти маєш бути винятком?

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

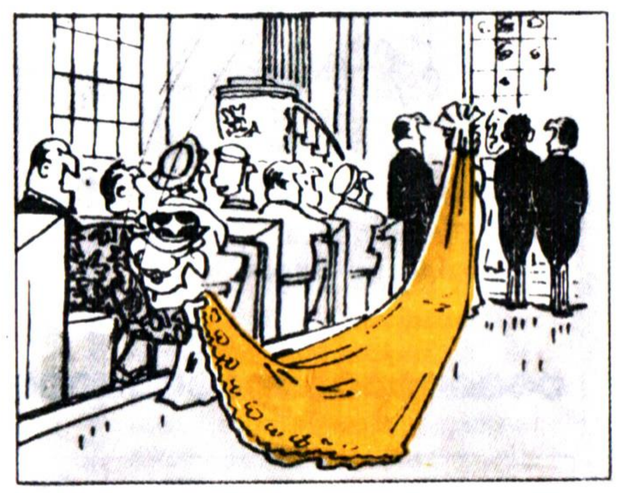

— Забув!

Фелікс ДЕРЕЦЬКИЙ
(Польща)

Парад

ГУМОРЕСКА

День пожежника було вирішено відсвяткувати урочисто. Цього року він співпав з роковинами винаходу мотопомпи, яка, як відомо, ознаменувала революцію у важкій і небезпечній праці лицарів святого Флоріана. Ось уже скільки місяців пожежники старанно терли каски і, не відчуваючи втоми, готувалися до параду, який було задумано — як апофеоз свята.

Від того, як пройде парад, залежало усе: престиж містечка, премії, нагороди і перспективи на краще завтра. Запросили навіть гостей із столиці. Тому не можна було, як кажуть, «вдарити обличчям в грязюку».

Напередодні урочистостей на площі побудували щедро декоровану трибуну. Серед портретів місцевого керівництва почесне місце зайняв написаний маслом портрет святого Флоріана — зрима ознака змін у пожежній справі.

Погода того дня не підвела. Все було на рівні. Гості з піднесеним настроєм зайняли свої місця на трибуні. Оркестр тільки чекав команди, щоб загриміли барабани.

Начальник команди соколиним поглядом позирав на своїх бійців.

Непомітним рухом перевірив, чи всі гудзики на мундирі застібнуті. Нарешті він підкрутив лівого вуса. Це був знак капельмейстеру: можна починати.

Тривожно загриміли барабани. У всіх мурашки побігли по спині. Тієї ж хвилини заревіли мотори і моторизовані колони пожежників маршем рушили перед трибуною.

Скурпульозно, до останньої хвилини розрахований план передбачав, що парад триватиме три години. Якби він тривав менше часу, то не викликав би потрібного резонансу. І тоді б могли його швидко забути. Але де ж взяти стільки техніки, якщо в розпорядженні місцевої пожежної команди було лише кілька машин? Тому колону розділили на три частини. Машини, проїхавши повз трибуну, за рогом будинку швидко розверталися, об'їжджали його і знову рулювали на площу.

З трибуни цей маневр помітити не можна було: спорядження однакове, та й пожежники у однаковій формі.

Парад проходив успішно. Тільки на тридцятій хвилині до начальника підбіг старший брандмейстер і прошепотів:

— Доповідаю, що на сусідній

Мал. О. КОХАНА

Мал. О. ГУЦОЛА

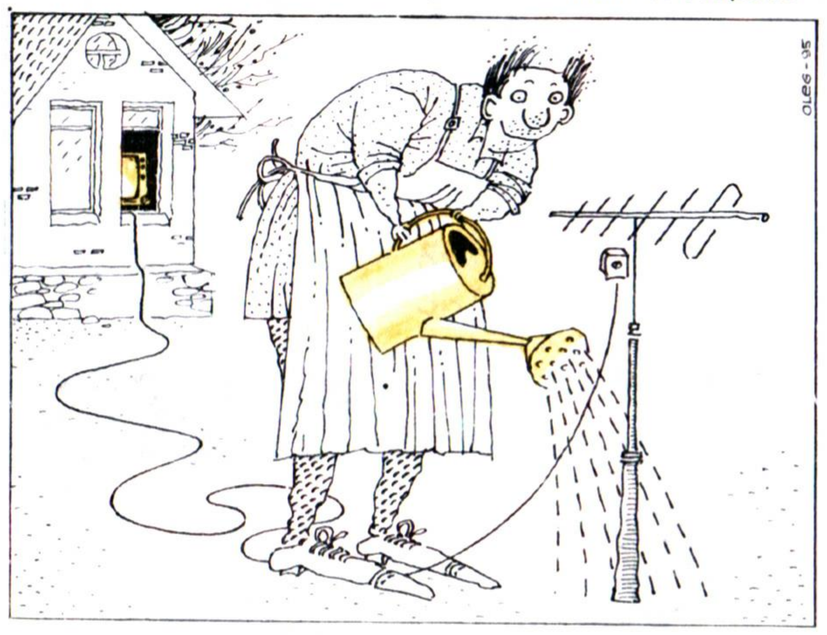

ГАРНИЙ НАСТРІЙ

Вдома жінка питає чоловіка:

— Ти кажеш, що у твого шефа був гарний настрій, коли ти просив його про збільшення зарплати. Чому ти так вирішив?

— Він мало не помер зі сміху!..

ЧОБОТИ

— От вам чоботи, які ви замовляли для вашої нової полярної експедиції, сеньйоре Туреллі. Сподіваюся, вам сподобалися ті чоботи, які я зробив для вашої минулої поїздки?

— Так, друже. Це були найсмачніші чоботи, які я коли-небудь їв.

СВАТАННЯ ПО-СІЦІЛІЙСЬКИ

— А що, сеньйор Бертулуччі хіба не був здивований, коли ти посватався до його доньки?— питає один сіцілієць іншого.

— Ще й як! У нього навіть револьвер з рук випав...

НЕ РОЗУМІЄ

Один приятель скаржиться іншому:

— Моя дружина абсолютно мене не розуміє. А твоя?

— Не знаю. Ми з нею ще про тебе не балакали.

З КУРЯМИ

— Ви виглядаєте дуже стомленим, сеньйоре Рокко. Вам слід було б лягати спати якомога раніше — з курями...

— Зі скількома, лікарю?..

ЧЕРЕЗ НЕУВАЖНІСТЬ

Жінка — неуважному професору.

— Ти збожеволів! Ти намагаєшся цигаркою відчинити двері!

— Невже! О, свята Мадонна, виходить, що я скурив ключ...

Переклад з італійської.

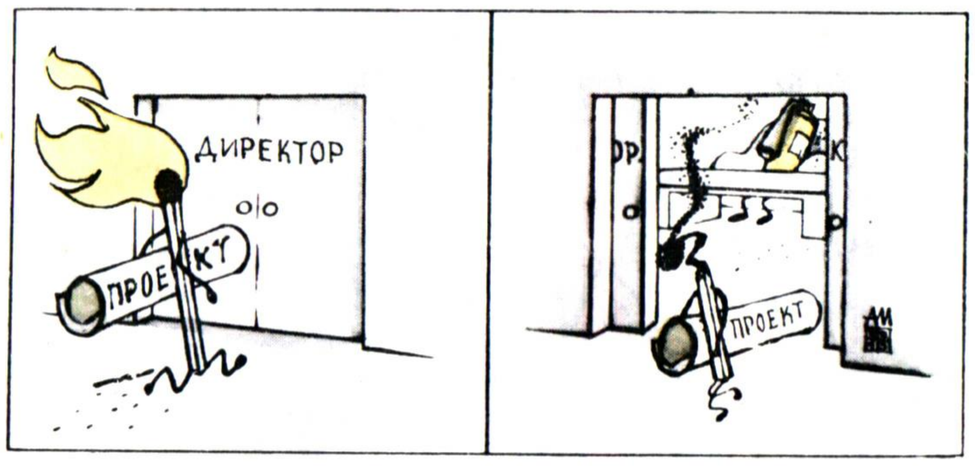

— Ну-ну... Тільки без рук.

вулиці спалахнула пожежа. Нічого страшного. Загорівся дах одного будинку. Якщо дозволите, наші хлопці вмить загасять!

Начальник спопелив брандмейстера поглядом:

— Ви що, хочете порушити стрій? І взагалі, хто вам дозволив залишити машину? Марш на своє місце!

Парад і далі продовжувався успішно. Коли через годину начальник команди згадав слова брандмейстера і глянув у напрямку пожежі, то побачив високі клуби диму.

— Холера! — вилаявся він, дивлячись на годинника. — Горить уже вся вулиця.

Парад проходив блискуче, але до його закінчення залишалося ще півтори години. Подув легенький вітерець і вогонь перекинувся на сусідні квартали. Дерев'яні будиночки горіли, як імпортні сірники.

Парад проходив успішно.

Червоні язики вогню підбиралися до площі з усіх сторін. Лише трибуна серед усього цього бушування полум'я була як неприступний бастіон. Стало спекотно.

Гості почали покашлювати від диму, але зберігали спокій. Вони міркували, що усе йде за спеціальним сценарієм.

Тепер, правда, доводилося напружувати зір, щоб розгледіти машини з пожежниками. Серед клубів чорного диму час від часу було видно людей, котрі з пожитками в руках тікали з містечка.

Парад продовжувався.

Тільки після того, як почав тліти Флоріан, начальник команди подивився на годинник.

— Залишилася тільки одна хвилина,— полегшено зітхнув він. — Після параду усім машинам зосередитися на площі! Я сам керуватиму операцією!

В цю хвилину видимість покращалася, і гості побачили, що трибуна виявилася найвищою точкою. З неї було видно, що містечко ніби потонуло у морі білого диму. Від самого ж міста залишилися тільки купи попелу і трохи потрісканої цегли...

Переклад з польської.

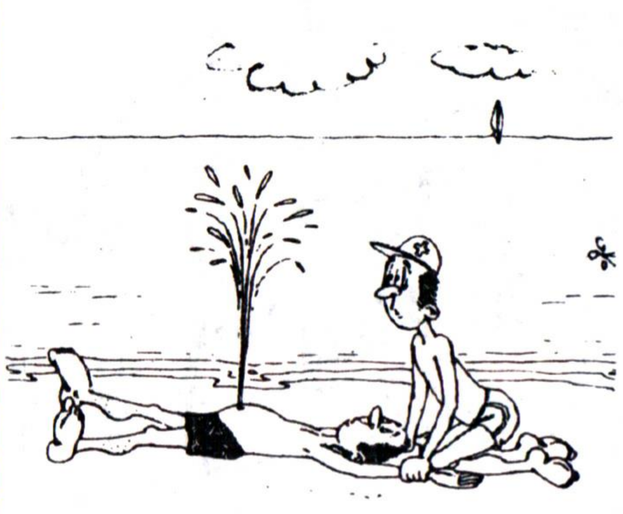

ПЕРЕЦЬ № 1 (1438)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 19.12.95.
Підписано до друку 09.01.96.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 40 000 прим.
Зам. 0110601.

Ціна договірна.

© «Перець» 1996 р.
Видається з січня 1927 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу листів та реклами 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.
Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Ой, видно село...

Індекс 74393.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Ось такий вигляд має зайчик. Шукай, Рябко!

Хочу виміряти щуку, яка зірвалася. Он вона під льодом стоїть.

О! Чуєш, яке повітря на батьківщині!

Да, кобасою, шинкою пахне...

Мабуть, кабан дуже верещав, бо он уже й ваші з міста їдуть. Почули!

А тітка мотря ще добрячий рубака!

Це у неї спадкове. У неї дід у кавалерії служив.

Казав Петро, що вилікувався від алкоголізму. Тепер знову пити можна.

Попереду аварійна ситуація: Микола на трасі!

Слава богу, пенсії на хліб вистачає. Гріх скаржитись.

Ти не права, жінко! Коли такий собацюра у дворі, то кожний буде думати, ніби є що стерегти.

Це вам не по Європам гасати! Тут думати треба, куди їдеш, хто на трасі!

Учора гуляли... Так Іван Семена хотів ударити, та промахнувся...